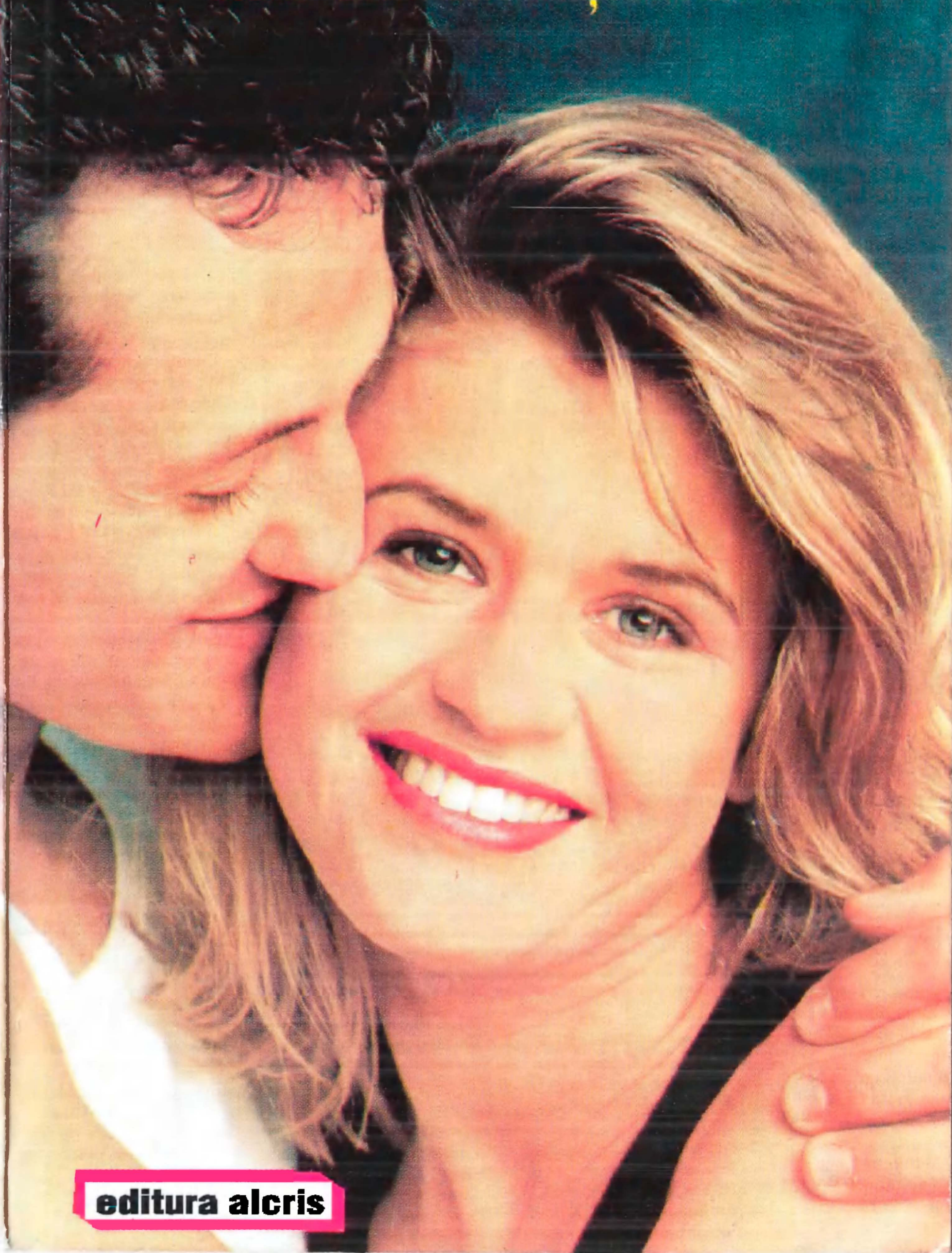
R COLECȚIA ROMANTIC

95

Susanne Mc Carthy

CÂND DIAVOLUL ÎȘI BAGĂ COADA

editura alcris

SUSANNE McCARTHY

CÂND DIAVOLUL ÎȘI BAGĂ COADA

Coperta: ANDY

A CANDLE FOR THE DEVIL

Mills & Boon Limited

SUSANNE McCARTHY

CÂND DIAVOLUL ÎȘI BAGĂ COADA

Traducere de
MARIA COSOSCHI

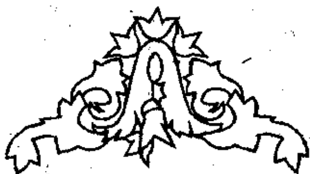

BUCUREȘTI, 1995

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN – 973-9197-60-4

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL 1

– Vai, ce neruşinare! Cum de-a îndrăznit?

Îmbrăcată într-un elegant taior de doliu, cu buzele strânse de furie, Eleanor Lambert se uita fix într-un punct, în fundul odăii. Cine era individul care o înfuria aşa de mult pe severa Eleanor, în ziua înmormântării soţului ei? Mirată de atitudinea mamei sale vitrege, Olivia îi urmări privirea şi ceea ce văzu o îngheţă.

– Adam, murmură ea cu o voce stinsă. După atâţia ani! De ce? Ce caută aici?

– Evident, răspunse Eleanor, a venit să facă scandal şi să producă panică. Ce nemernic! Nu şi-a pierdut timpul.

– Nici nu mă miră această lipsă de tact din partea lui, răspunse Olivia.

Oliviei i se făcu rău şi se sprijini de zid. Salonul era plin de lumea care venise să-şi arate simpatia faţă de familia lui Lex Lambert. El fusese fondatorul şi P.D.G.-ul societăţii Lambert, Taylor & Simpson.

Murise după ce, timp de cincizeci de ani, condusese compania și toți rămăseseră impresionați.

Oliviei îi bătu inima când se uită la musafirul nepoftit. Acesta era conștient de tulburarea pe care o trezea prezența lui, dar se comporta ca și cum totul ar fi fost natural. După felul în care arăta se putea ghici că în ultimii șase ani de când lipsea nu se schimbase deloc. Olivia regăsea același bărbat ca înainte, cu părul negru ca abanosul, cu o eleganță naturală și cu același farmec cu care seducea femeile. Ca și cum ar fi simțit privirea Oliviei ațintită asupra lui, Adam întoarse capul spre ea. Tânăra femeie tremură când simți privirea ochilor lui negri. O salută cu un surâs ironic, mai mult cinic, la care ea îi răspunse cu o privire disprețuitoare. Adam nu-și pierdu cumpătul și dădu cu cotul vecinei sale, o femeie înaltă blondă, îmbrăcată cu un taior de un roșu aprins, având la gât o eșarfă verde. Roșu și verde! Georgina în întreaga ei splendoare! Cum de nu o remarcase? Niciodată Georgina nu trecea neobservată. Dar acum se întrecuse pe ea însăși. Își făcuse o pieptănătură punk, întărită

de un fixativ, care îi dădea un aer de vrăjitoare. În plus, era fardată la culme. Sigur ea îl adusese pe Adam la înmormântarea lui Lex. Dintotdeauna ea avusese o simpatie pentru Adam. Nu şi-o ascunsese nici după ce se căsătorise cu un industriaş de care apoi divorţase. De ce simţise nevoia, nepoata lui Eleanor, să pară mai altfel decât restul familiei? Era curios acest instinct de provocare.

Olivia se linişti când îl văzu pe Richard, logodnicul ei şi fratele Georginei. Richard se uita urât la sora lui şi la bărbatul de lângă ea.

– Ai văzut cine este aici? – o întrebă pe Olivia, luând-o de talie cu un gest posesiv.

– Da, ştii bine că trebuia să apară din nou într-o zi sau alta.

– Ar fi putut avea bunul simţ să aştepte câteva zile. În tot cazul, nu poate spera să-şi ia locul la LTS. Nu va reuşi. Noroc că are numai o treime din părţi! Chiar dacă Georgina este presată şi îl susţine, ceea ce probabil va şi face, nu vor avea decât 40% din acţiuni. Noi doi ne vom putea opune oricărei iniţiative.

– Și dacă ne-ar propune să-i cumpărăm partea?

– Ar fi foarte cinstit. De fapt, el profită de o treime din beneficii plimbându-se în Australia și noi muncim aici pentru el.

– Evitați orice ceartă în fața invitaților, spuse Eleanor.

– Fii liniștită, nu voi face nici o scenă.

– Haideți să primim musafirii, propuse Eleanor, să nu îi lăsăm să comenteze.

Olivia trebui să facă un mare efort ca să primească musafirii. Eleanor insistase foarte mult să dea o masă după ceremonia religioasă. Olivia se făcu că nu aude diversele comentarii, dar ghici privirile curioase care o urmăreau. Nimeni nu uitase... Nervoasă își întorcea pe deget frumosul inel cu diamant, cadou de la Richard în ziua logodnei. Cu șase ani în urmă purtase inelul lui Adam. Această bijuterie atât de prețioasă atunci, zăcea acum în fundul unui sertar, chiar din ziua în care aflase de arestarea lui Adam.

„O pierdere mare... O să ne lipsească la toți... Un mare gol... A profitat de viață cu toate că a avut mari greutăți în ultimii ani..."

Olivia asculta aceste condoleanțe puțin cam distrată. Adam era chiar în spatele ei. Îi

simțea prezența fără să fie nevoită să se întoarcă. Ce putea face? Dacă nu-l băga în seamă în mod deliberat, atitudinea ei putea fi comentată și mai mult. Făcându-și curaj, Olivia se întoarse încet descoperind că Adam era foarte aproape de ea. Ca întotdeauna foarte elegant, cu un costum gri impecabil, o cravată discretă și rafinată. El o privea fără a-și ascunde ostilitatea.

Olivia îi întinse mâna:

– Bună ziua, Adam.

Înainte de a răspunde, Adam se uită la ea, apreciind silueta ei fină, pusă în valoare de taiorul sobru, strâns pe corp.

– Bună ziua, Angel.

Avea o voce gravă, dulce. La auzul acestui nume pe care i-l dădea în trecut, o năpădiră amintirile. Simți o emoție care o făcu să roșească. Înmărmurită, descoperi că el avea încă puterea de a o tulbura; încercă să se reculeagă.

– Sunt mulțumită că ai putut veni.

– Adevărat?

Cum el nu-i apucă mâna pe care i-o întinsese, Olivia o lăsă să cadă, neștiind ce ar mai putea spune.

– A trecut mult timp, nu-i așa?

– Da.

Adam nu părea decis s-o ajute în conversație. Olivia se uită disperată în fundul odăii și, ușurată, văzu că familia se apropia de ea. Richard, Eleanor și Frances Simpson, mama lui Richard, erau toți în spatele ei.

– Mai locuiești în Sydney? îl întrebă Olivia.

– Ce cauți aici? îl întrebă Richard pe un ton dur.

– Ei bine, cred că fac aceleași lucruri ca voi. Am venit să-l salut pe Lex pentru ultima oară. Ochii lui Adam străluceau ca și cum această confruntare îl amuza enorm.

– Nu ești binevenit în această casă, spuse Eleanor.

Adam se uită urât la ea, dar pe Eleanor nu o impresionă acest lucru.

– Știu, răspunse Adam, ai fost foarte clară când nu mi-ai dat voie să-l văd pe Lex acum șase ani.

– Lex nu voia să te vadă. De altfel mă întreb de ce ai venit azi aici?

– Ți-am spus. Să-i aduc ultimul meu omagiu lui Lex.

– Adam a venit cu mine, spuse Georgina care apăruse subit lângă el. Tânăra femeie îl luă de braţ pe Adam şi se uită sfidătoare la familia ei.

Frances Simpson râse dispreţuitor.

– Nu ai nici cea mai mică decenţă, fata mea. Ai văzut cum eşti îmbrăcată? Nu-ţi pasă de ce pot spune oamenii?

Adam se uita de jur împrejur.

– Ce se petrece? Nimeni nu e bucuros să mă vadă?

Richard se uită la el ameninţător.

– Dacă ai venit să creezi tulburări în sânul companiei, te previn că îţi pierzi timpul. Olivia şi cu mine deţinem cele mai multe acţiuni şi trebuie să te supui deciziilor noastre.

– Eu să creez tulburări? De ce ţi-ai închipuit aşa ceva? Sunt foarte mulţumit de felul în care este condusă societatea noastră.

– Nici nu se putea altfel. De şase ani trăieşti ca un nabab şi alţii muncesc pentru tine.

– Uiţi că în primul din aceşti ani am stat în închisoare, răspunse dur Adam. Dacă aşa îţi închipui viaţa de nabab...

Se aşternu o tăcere deplină. Adam se uită la fiecare membru al familiei, implacabil şi se îndepărtă de ei, la braţ cu Georgina.

Tulburată, Olivia luă un pahar de sherry de pe o tavă şi îl bău până la fund. Uitase sau mai bine zis a vrut să uite cât de mult o fascinau aceşti ochi negri. Înainte, în naivitatea ei, confunda această atracţie cu dragostea, dar de atunci se maturizase.

– Te simţi bine, Olivia?

– Da, mulţumesc, am fost doar surprinsă. A trecut atâta timp!

Săracul Richard, probabil că se întreba... Doar erau logodiţi de trei ani, ar fi trebuit să aibă încredere în ea. Se gândeau oare ei atunci că logodna lor va dura aşa de mult? Au hotărât să aştepte momentul potrivit, când compania va putea funcţiona trei săptămâni fără directorul ei, care ar fi trebuit să plece în călătoria de nuntă. Dar lunile şi anii s-au scurs fără să-şi dea seama.

– Scumpa mea soră s-a întrecut pe ea însăşi în seara asta, observă Richard. Mama e gata să facă o criză de apoplexie şi Eleanor e gata să-l strângă de gât dacă mai stau trei minute în plus.

Olivia îi urmări privirea. Georgina râdea tare, pe când toţi ceilalţi tăceau sau şopteau. Adam surâdea. Sigur îi spusese o glumă la ureche. Fără voia ei, Olivia nu putea să-şi ia ochii de la silueta înaltă care domina invitaţii.

– Niciodată nu am priceput de ce Adam s-a purtat astfel, îi spuse ea lui Richard. Avea totul, de ce a trebuit să fure?

Richard ridică din umeri.

– Tocmai de aceea. Poate a obţinut totul prea uşor. Să fii proprietarul unei treimi dintr-o companie importantă la optsprezece ani, nu corespundea probabil aspiraţiilor sale. Adam face parte din acea categorie de oameni care au nevoie să lupte ca să reuşească.

– Posibil, răspunse visător Olivia. Chiar şi acum mai era sensibilă la magnetismul care emana din Adam. Şi nu era singura. Adam capta atenţia tuturor. Nu, nu se schimbase. Când apărea undeva, nimeni nu putea să-l ignore. Dar ce a putut să-l facă să se poarte cum s-a purtat acum şase ani? Spunea oare Richard adevărul? Perspectiva de a dirija aşa de tânăr o societate îl plictisea? Faptul de a începe cu ceea ce alţii ar fi terminat după o

luptă grea, nu-l interesa? Simțea nevoia să înfrunte poliția pentru a-și procura senzații tari, așa cum alții s-ar fi dus în junglă sau ar fi luat parte la curse de automobile? Sau se credea prea deștept pentru a fi demascat?

– Sigur are ceva în cap, spuse Richard. Dacă încearcă să destabilizeze compania, va pierde și el. Dar nu poți conta pe o judecată rațională la un om care dorește să se răzbune.

Olivia se uita mirată la el.

– De ce răzbunare? Nu este el vinovat de ce i s-a întâmplat?

– Cine știe ce poate avea în cap.

– Ce crezi că ar putea face?

– Nu știu. În sfârșit, nu cred că va rămâne mult. Dar până la plecarea lui trebuie să fim vigilenți.

*

* *

Cu cât trecea timpul, cu atât Olivia suporta mai greu toate discursurile ținute despre tatăl ei. Aproape nu-l recunoștea în felul în care era descris: soț exemplar, tată afectuos, patron amabil, bine dispus... Tânăra femeie își iubise tatăl, dar nu fusese niciodată alături

de el. Societatea de echipament industrial pe care o crease cu doi prieteni ai lui, îi ocupa tot timpul şi îi lua toată energia. Era unica lui obsesie şi mândrie şi nu se însurase decât la cincizeci de ani. Olivia era singurul copil şi nu o cunoscuse pe mama ei care murise la puţin timp după naşterea ei; îl vedea foarte rar pe tatăl ei, ocupat cu afacerile lui. Mai mult din comoditate decât din dragoste, Lex se căsătorise cu Eleanor. Era sora unuia dintre asociaţii săi. Eleanor era o soţie perfectă, ştia să organizeze mesele de afaceri necesare lui Lex, iar el, în schimb, îi oferea mulţi bani şi o poziţie socială la care ea ţinea mai mult ca la orice.

Pentru Lex o singură fiinţă contase – Adam. Îl considera ca pe fiul lui. După ce părinţii lui Adam muriseră într-un accident, Lex s-a ocupat de el. Voia să-l pregătească pe el ca viitor preşedinte al LTS. Dar se întâmplaseră acele lucruri teribile, cu şase ani în urmă. Atunci nimeni nu se gândise să-l suspecteze pe Adam. El nu dăduse impresia de a fi hoţ. Totul a început cu o serie de furturi de opere de artă de pe proprietăţile din jur. Poliţia spunea că erau furturi făcute de un

profesionist. Hoțul cunoştea locurile şi îşi alegea cu grijă spargerea. Probabil că vindea dinainte obiectele furate în străinătate, pentru că era vorba de obiecte unice, uşor de recunoscut în Anglia.

Când s-a descoperit un vas chinezesc bine ambalat într-o cutie aparținând uneia din uzinele LTS, poliția a venit să ancheteze acolo. Fiecare avea bănuieli, dar arestarea lui Adam produsese efectul unei bombe. Vestea aproape îl omorâse pe Lex. La şaizeci şi cinci de ani, P.D.G.-ul de la LTS era încă sănătos, în plină vigoare, ca la patruzeci de ani, dar din seara aceea a devenit un om bătrân. Sănătatea îi fu afectată prin mai multe atacuri cerebrale. Scandalul arestării lui Adam a avut consecințe şi asupra Societății. Mulți clienți au părăsit-o. Fără Richard, care a căutat să susțină moralul tuturor, niciodată nu ar fi putut trece peste această criză fără prea multe pagube. Chiar Lex recunoscuse că Richard se descurcase bine, cu toate că el nu-l prea iubea. Foarte curios. Richard nu i-a reproşat lui Lex preferința sa pentru Adam. Chiar după ce a fost arestat, Lex a continuat să-i compare şi nu o făcea în favoarea lui Richard.

Acesta din urmă nu se supăra, spunea că se sclerozase. Richard și Adam... Adam și Richard. Figurile lor se amestecau în capul Oliviei. Nu semănau deloc; când erau copii și chiar adolescenți îi vedeai mereu împreună. Amândoi mergeau la aceeași școală și amândoi căutau să obțină primele locuri peste tot; sport, lucrări intelectuale și practice... Dar Adam era cel mai dinamic, mai aventuros. Mai puțin temerar, Richard se străduia să-l urmeze, dar o făcea cu o oarecare greutate.

Mai târziu, la universitate, s-au despărțit. Olivia nu înțelesese de ce apăruse această răceală între ei.

Odată, Richard făcuse o aluzie la o ceartă iscată între ei în legătură cu Georgina, dar cum nu voia să dea prea multe explicații, Olivia n-a mai insistat să afle adevărul.

Tânăra femeie continua să-l privească pe Adam. Nu părea că ar avea de gând să plece și continua să discute cu Jim Marston, unul din principalii clienți ai societății LTS.

Își aminti de aluzia lui Richard și ar fi dorit să le asculte conversația. De ce era aici? Putea să-i admită explicația, că revenise doar ca să asiste la înmormântarea lui Lex?

Îngrijorată, Olivia simţi că tremură. Presimţea un pericol, un pericol iminent. Dacă te uitai la ea nu i-ai fi putut ghici gândurile. Semăna cu tatăl ei. În orice circumstanţe păstra o figură de nepătruns.

Înaltă şi subţire, Olivia moştenise de la tatăl ei un nas fin, aristocratic care conferea frumuseţii ei puţină aroganţă. Părul blond îi încadra obrazul, făcându-l mai luminos şi îi scotea în evidenţă ochii cenuşii, frumoşi şi sclipitori. Un ruj de un roşu discret îi contura buzele pline. Nu ţinea la doliu şi îmbrăcase un taior gri închis cu o bluză de mătase de un gri mai deschis, la care prinsese o broşă cu o montură veche.

Puţin cam obosită, Olivia se uita prin încăpere. Musafirii începuseră să plece. O apucă o dorinţă nebună să părăsească şi ea acest salon. După o asemenea zi dureroasă, simţea nevoia de singurătate, pentru a se putea gândi liniştită la toate acestea. Ieşi discret din salon, o luă spre grădina Beckside, proprietatea tatălui ei, care strălucea sub soarele cald de vară. Trandafirii erau înfloriţi; o mică briză îi aducea mirosul lor împreună cu cel de levănţică. Gânditoare, Olivia o luă

spre aleea care ducea la râul din fundul parcului. De acolo, paşii o duseră spre pavilionul de vară, o clădire ciudată, în formă de pagodă, cum se construiau la începutul secolului. Olivia împinse uşa şi intră.

Mai mult ca în oricare loc, aici îşi amintea de copilăria ei. Mirosul mobilelor, obiectele pline de praf, toate aceste nimicuri îi trezeau amintiri dragi. Parchetul udat de fiecare dată când intra în pavilion după baie şi care se usca singur, paletele jocului de cricket, maiourile de baie uitate aici peste iarnă, scaunele de paie acoperite cu huse decolorate, toate parcă ar fi sfidat timpul de-a lungul anilor.

Tânăra femeie se aşeză pe scaun, închise ochii, lăsă amintirile s-o năpădească.

Dintotdeauna Adam făcuse parte din viaţa ei. În copilăria Oliviei, familiile Lambert, Simpson şi Taylor erau foarte legate. Ea era cea mai mică din copii, dar îşi amintea ce drăguţ se purta Adam cu ea, cu răbdare, căutând mereu s-o distreze. De aceea nu era de mirare că pentru ea, Adam era un fel de zeu. Când au murit părinţii lui Adam, Olivia împlinise şapte ani şi cu toată diferenţa de

vârstă dintre ei, acest eveniment a marcat-o. Ca și ea, Adam își pierduse mama și se simțea mai aproape de el, mai legată de viața lui. Puţin după aceea, Adam a intrat la universitate. Lex insista ca el să se simtă la Beckside ca la el acasă. Adam venea aici regulat în vacanță și cu toate că dormea în locuința lăsată de părinţii lui, își petrecea timpul cu Lex. Eleanor nu-l iubea pe Adam, dar nu îndrăznea să spună nimic și îi suporta prezenţa. Dar Olivia, cu perceperea fină pe care o au unii copii, simţise că mama ei vitregă nu-l iubea pe Adam.

Olivia nu-și amintea exact ce vârstă avea când sentimentele ei pentru Adam s-au schimbat. Cincisprezece, șaisprezece ani, poate. Până atunci o interesau numai caii, dar la şcoală colegele ei începuseră să vorbească despre bărbați. Atunci, figura lui Adam îi apăru altfel. Adam era matur, sigur de el, seducător, misterios. Era pentru ea bărbatul ideal. Totuşi, își dădea seama că era prea tânără ca să-l poată interesa. Pe vremea aceea el era cu gândul la o oarecare Vanessa, o femeie tânără, nostimă, cu părul roșcat.

La Crăciunul după care Olivia împlinise șaptesprezece ani, Adam a adus-o pe Vanessa

la Beckside. Toţi credeau că-şi vor anunţa logodna. Olivia era furioasă, mai ales că o găsea pe Vanessa superficială şi neserioasă. Spre norocul ei, înainte de sfârşitul vacanţei, labradorul lui Lex a rupt papucul Vanessei, care în loc să se facă că nu bagă de seamă, s-a înfuriat rău de tot. Adam se scuzase, dar n-a mai venit niciodată cu Vanessa.

În primăvara următoare, Olivia se schimbase mult. Avea un obraz cu un oval perfect şi un ten translucid; silueta ei nu mai părea colţuroasă, se rotunjise, iar privirea ei avea o adâncime misterioasă. Îşi lăsase părul lung, în bucle, care-i cădea până pe umeri. Adolescenta devenise o tânără radioasă, fermecătoare. După Paşti, Adam plecă în străinătate. Când s-a întors la Beckside, în iulie, într-o duminică, la un dejun în familie, Olivia văzu că rămase surprins când dădu cu ochii de ea. În zilele următoare, Olivia îl evită pe Adam. Era din ce în ce mai tulburată de prezenţa lui. Când îl vedea, roşea până la urechi. Nu ar fi vrut ca el să-şi bată joc de ea dacă i-ar fi ghicit gândurile, aşa că se ascundea cât putea.

Două săptămâni mai tâziu, într-o vineri după-amiază, o căldură de foc apăsa

atmosfera. Olivia se duse la pavilionul de vară. Voia să se răcorească la râu. Își puse costumul de baie în cabină și alergă să se arunce în apă... dar se izbi de Adam.

– Bună ziua, Angel, spuse el.

Olivia roși imediat. Avea pe ea un bikini minuscul, deci era aproape goală.

– Ai venit să-l vezi pe tata? Cred că este la birou.

Când o văzu așa de descumpănită, Adam surâse. Dar în loc să o liniștească, surâsul lui o sperie și mai mult.

– Știu, vin de la el. Dar este așa de cald încât am avut chef să fac o baie. Te superi dacă vin cu tine?

– Nu, bineînțeles că nu.

Olivia nu reușea să-i răspundă și inima îi bătea tare. Adam o privea straniu, neobișnuit, altfel decât de obicei. O tulbura. De ce nu râdea, nu glumea?

Se uita lung la ea. Olivia simțea mângâierea ochilor lui. Părea că o admira, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Simțea ceva ca un curent electric între ei. Oare era doar imaginația ei sau și Adam simțea ceva deosebit?

Speriată, Olivia se îndepărtă brusc de el.

– Am impresia că nu te-am văzut de-o veşnicie! murmură cu o voce gravă Adam.

– Da, erai în Statele Unite de Paşti. Stai aici toată vacanţa?

– Da.

Doamne! Vorbeau ca doi necunoscuţi.

– Termini şcoala anul acesta?

– Nu chiar. Trebuie să mai iau o diplomă ca să pot intra la institutul de comerţ de la Keele.

– Chiar aşa? Eşti dornică de muncă, ca şi tatăl tău.

– Nu ştiu încă. Dar tata m-a prevenit că dacă vreau să conduc Societatea într-o zi, trebuie să fiu la înălţime.

– Aşa e!

Olivia nu îndrăznea să ridice ochii. Nu mai recunoştea în Adam prietenul, fratele din copilărie; era un alt bărbat, care o subjuga. Domnea o linişte apăsătoare care o sufoca mai mult decât căldura. Olivia se uita pe furiş la Adam. El o fixa insistent şi ea simţi că trebuie să se îndepărteze repede ca să nu se trădeze.

– Cred că intru în apă, este prea cald.

Adam o luă de braț.

– De ce te grăbești să pleci de lângă mine? Am impresia că vrei să mă eviți și asta de la începutul vacanței.

– Nu, deloc.

O, Doamne, de și-ar lua mâna de pe ea, să o lase să plece! Încă puţin și se trăda.

– Am făcut ceva care nu ţi-a plăcut?

– Nu.

Adam râse și îi dădu drumul.

– Hai, du-te, vin și eu imediat.

Olivia fugi repede spre ponton ca să se arunce în apă. În acest loc râul era mai adânc și se putea sări. Începu să înoate, apa rece o mai liniștise. Dintr-o privire, Adam o înfierbântase. Aşptepta acest moment, dar îi era și frică. Se ivise ceva nou între ei. Relațiile lor nu mai puteau fi simple, directe ca până acum; aceste legături inocente dispăreau.

Înotând pe spate, Olivia îl văzu pe Adam ieşind din pavilion. Părea un atlet, cu pielea bronzată, cu muşchii supli. Era atât de frumos... Se aruncă și el în apă și se apropie de ea. Olivia râse nervos și începu să-l stropească. Adam surâse diabolic, o prinse de picior și o trase sub apă. Olivia plecă

într-un crawl rapid, dar inutil. Adam o prinse și o trase din nou sub apă. Când ieși la suprafață văzu cât de aproape era de Adam care profită de faptul că atingea cu picioarele fundul apei. Foarte des se jucaseră astfel, dar azi totul părea diferit. Adam îi ținea altfel mâinile, cu tandrețe și autoritate, încât ea să înțeleagă că va câștiga. De câte ori ieșea din apă, el o împingea din nou, până când, fără forță, se agăță de el. Adam o strânse la piept și se uită în ochii ei. Niciodată nu îi văzuse o asemenea privire și se cutremură. Îi simțea pe obraz răsuflarea și atunci nu mai luptă și se lăsă în voia lui.

– Ce ți s-a întâmplat, Angel? murmură el. La Crăciun erai o adolescentă slăbuță și acum regăsesc...

Adam nu-și termină fraza. Gemu și o strânse în brațe.

– Of, Angel. Nu ar trebui. Tatăl tău m-ar ucide dacă m-ar vedea.

Inima Oliviei bătea tare de tot. Oare o va săruta?

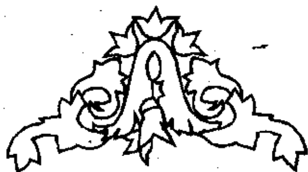
Buzele lui Adam le atinseră pe ale ei, dulci și calde. Era sigur de el, așa cum își închipuise că va fi. Tandru, cuceritor, îi

mângâie gura și îi intredeschise bùzele încet. Olivia închise ochii. Adam o strânse mai tare ca și cum i-ar fi fost frică să nu-i scape.

Olivia se lumină toată, plină de dorință, pe măsură ce îl simțea pe Adam mai senzual, dorind-o și el. Se agăța cu furie de gâtul lui...

CAPITOLUL 2

– Angel? Surprinsă de tonul vocii grave şi puţin sarcastice, Olivia se ridică brusc de pe scaun.

Eram sigur că te găsesc aici, spuse Adam aşezându-se pe colţul unei mese.

– Ce faci aici?

– Fug de bârfe şi de priviri bănuitoare.

Mirată, Olivia îşi recăpătă sângele rece.

– Dacă ţi-e frică de bârfe, de ce te-ai întors?

– Nu aş fi putut să nu vin la înmormântarea lui Lex. Lumea nu are decât să mă bârfească, mie puţin îmi pasă. Este neplăcut, dar inevitabil.

– Speri să te cred când spui că te-a durut moartea lui?

– Da, ţi se pare straniu, dar dispariţia lui Lex mă doare.

– Păcat că nu ţi-ai dat seama cât de mult ţineai la el, acum şase ani. Tatăl meu te adora şi purtarea ta l-a distrus. Din cauza ta a

devenit de pe o zi pe alta un om bătrân. Într-un fel l-ai omorât, Adam.

Surâsul ironic al lui Adam dispăru.

– Dacă avea atâta încredere în mine, de ce a crezut aşa de repede că sunt vinovat? Chiar tu, am sperat să nu mă judeci înainte de a mă asculta, dar mi-ai închis telefonul când te-am sunat.

Nu uitase! Nici ea de altfel... Îşi amintea şi acum fiecare minut al acestui tragic eveniment. Dar asta nu-o va afla Adam.

– De ce te-aş fi ascultat? Totul era împotriva ta. Oricum nu le-a trebuit mult juraţilor ca să te acuze.

– Adevărat. Ai asistat la proces. M-am mirat să te văd în primul rând alături de Richard. De ce ai venit? Ai sperat să afli ceva senzaţional? Probabil ai fost decepţionată. Nu se mai aruncă vinovaţii în cuşca leilor.

– Richard mi-a cerut să vin cu el. Nu-i venea să creadă că ai comis acele furturi.

Adam avu o privire enigmatică. Olivia abia avu timp să încerce să înţeleagă, când el adăugă:

– Richard să mă creadă nevinovat? Ce surpriză! Ce măreţie, câtă generozitate! În

fine, va fi recompensat. S-a descurcat bine scumpul nostru Richard. Nu numai că îi urmează lui Lex, dar însurându-se cu tine capătă controlul asupra Societăţii. De fapt, când are loc cununia? Sunteţi cam de multă vreme logodiţi, nu?

Olivia era gata să-l pălmuiască, dar se abţinu.

– Nu am hotărât încă, dar fii sigur că te vom anunţa primul.

– Când vă veţi hotărî? Eşti sigură că nu vrei să renunţi?

– Sigură că...

– Măritându-te cu Richard faci cea mai mare greşeală din viaţa ta, Angel. De altfel o ştii prea bine, de aceea tot amâni data cununiei. Ştii că Richard nu e pentru tine. Pariez că dacă veţi face dragoste, el se va gândi la cursul bursei, nu la tine.

– Eu...

O forţă imperioasă o împiedică pe Olivia să protesteze. Captivată de ochii lui negri, ea nu se mai putea gândi la nimic. Adam o fermeca, nu avea forţa să-i reziste. Îi mângâie obrazul şi o trase încet spre el. Olivia ar fi trebuit să-l respingă, dar tandreţea lui, forţa lui magnetică o împiedicară.

– Spune-mi sincer, sărutările lui Richard îți plac? Ești sigură că nu dorești altceva?

Olivia nu putea scoate nici un sunet. Chiar după atâția ani de despărțire, Adam o domina. Când își plecă fața spre ea, Olivia își întredeschise buzele.

– Ce se petrece aici? spuse deodată Richard.

Farmecul dispăru.

– Îți seduc logodnica, răspunse Adam, dându-i drumul Oliviei. Cum te vei răzbuna pe mine?

Richard îi privi pe amândoi.

Olivia roși, apoi își recăpătă sângele rece și se duse spre Richard.

– Nu-l asculta, Richard, minte, și se uită disprețuitor la Adam.

– Nu ai ce căuta aici, Adam, spuse Richard. Reîntoarce-te în Australia și lasă-ne în pace.

Adam zâmbi ironic.

– Ce drăguți sunteți amândoi! Dar în locul tău, Richard, m-aș grăbi să mă însor, n-aș risca așteptând ca vreun alt pretendent să profite de cele treizeci la sută de acțiuni pe care le deține Olivia.

Adam se îndreptă spre uşă, dar înainte de a ieşi adăugă:

– O mică precizare: nu am intenţia să plec din Anglia prea curând. Poate vă decepţionez.

Înainte ca Richard şi Olivia să poată răspunde, Adam ieşi şi închise uşa.

Olivia tremura. Fiecare cuvânt al lui Adam lăsa să se înţeleagă ceva. Richard nu putea pricepe totul, dar ea pricepuse. Logodnicul ei o luă de mijloc şi încercă s-o liniştească.

– Nu fi neliniştită, draga mea. Nu poate să ne facă nici un rău. Olivia închise ochii şi se sprijini de umărul lui Richard, singurul om pe care se putea baza acum, după moartea lui Lex.

„Eşti sigură că nu doreşti altceva?"

Îi reveniră în minte cuvintele lui Adam. Fusese gata să-l sărute. Ce s-ar fi întâmplat dacă Richard n-ar fi venit, în momentul acela? Se simţea vinovată. Se desprinse brusc din braţele lui Richard.

– Hai să ne întoarcem, să nu se supere Eleanor că am lăsat-o singură.

– Te simţi destul de sigură ca să-l mai revezi pe Adam?

– Nu aş vrea să creadă că mă sperie... Hai să mergem!

*

* *

Olivia prefera să călărească dimineaţa foarte devreme când iarba era umedă şi lucea. Iapa ei, Kelly, avea un galop regulat care o liniştea, aerul era parfumat şi se anunţa o zi frumoasă. Dormise puţin; avu remuşcări când îşi dădu seama că fusese gata să-i cedeze lui Adam. Nu pricepea ce nebunie o cuprinsese. Richard, discret ca de obicei, nu a întrebat-o nimic, iar această încredere ce o avea în ea o făcea să se simtă şi mai vinovată. Iapa necheză. Surprinsă, Olivia întoarse capul şi zări un armăsar pur-sânge, de culoare închisă pe care călărea un cavaler cu părul ca abanosul – Adam!

Speriată, Olivia încercă să o facă pe Kelly să galopeze mai tare, dar Adam care era un călăreţ priceput, era hotărât să o ajungă. După o cursă rapidă, Adam îi bară drumul şi îi apucă hăţurile.

– Dă-i drumul! dar Adam nu asculta. Era greu pentru Olivia să i se mai opună.

– Credeam că te-ai întors în oraș cu Georgina.

– Georgina? Bineînțeles că nu, dar nu are importanță. Dacă am nevoie de ea îi fac semn și vine imediat.

– Ce pretențios ești!

Dacă ar fi putut l-ar fi lăsat în mijlocul drumului, dar ținea hățurile iepei. Kelly era încântată să stea alături de armăsarul lui. Nici măcar calul ei nu-i venea în ajutor.

Adam lăsă caii la pas. Olivia, furioasă, încercă să nu-l bage în seamă. Cum de putuse să-l iubească? își bătea joc de femei, abuza de încrederea lor, nu avea cuvânt. Un monstru fără scrupule, își spuse în gând Olivia.

Merseră un timp în tăcere, alături unul de altul. Spre marea ei rușine, simți aceeași emoție ca pe vremuri. Încercă să facă conversație.

– Este calul tău personal? Am crezut că l-ai vândut când... și se opri jenată.

– Când am fost în închisoare? Da, l-am vândut vizitiului tatălui tău, John Potts. John s-a ocupat foarte bine de el. Cu toate că are cincisprezece ani, mai galopează ca un mânz.

Când m-a recunoscut mi-a făcut o primire fantastică.

Și Adam mângâie gâtul calului.

Olivia, descumpănită, se gândea că fidelitatea calului față de stăpânul lui era în favoarea lui Adam. Dacă un pur-sânge nu-și uitase stăpânul după atâția ani, acesta nu putea fi un om rău.

Tânăra femeie se ridică în șa. Își pierduse oare capul, de se lăsa dusă de aparențe? Cum să uite fie și o clipă că Adam ar putea fi periculos pentru LTS și pentru ea? Trebuia să fie prudentă.

– Vreau să-l răscumpăr, spuse Adam.

– Ca să-l duci în Australia?

– Nu sunt sigur că mă voi întoarce în Australia, draga mea. Uitasem farmecul de aici, din Derbyshire. Poate mă voi reinstala definitiv.

Iar ea, care era speriată că o să-l mai vadă două săptămâni, afla acum că el avea de gând să rămână de tot.

Adam dădu drumul hățurilor, dar Olivia nu mai încercă să fugă. La ce bun? Adam o va ajunge ușor din urmă. Acum aștepta să audă ce voia să-i spună. Avea cu siguranță ceva de spus, dacă încercase s-o revadă.

– Ce mai face drăguțul tău logodnic?

– Foarte bine.

– Doarme încă?

– Ei... nu știu, spuse ea roșind.

– Ce?

Dacă sperase să afle ceva despre viața ei intimă, Adam se înșelase. Se uită lung la ea, așteptând un răspuns, când deodată zâmbi.

– Olivia, doar nu vrei să spui că Richard nu este încă amantul tău?

– Am hotărât să așteptăm până la nuntă.

– Și de trei ani el respectă această hotărâre? Știam că este timorat, dar asta întrece orice închipuire.

– Sunt foarte fericită cu el. E foarte drăguț.

– Drăguț?

În gura lui Adam acest cuvânt suna ca o insultă. Și, fără a-i lăsa timp Oliviei să răspundă, adăugă:

– Crezi că e suficient să fii drăguț ca să mulțumești o femeie atât de senzuală ca tine? Și de altfel, această lipsă de dorință m-ar îngrijora. Trei ani? Niciodată nu aș fi avut atâta răbdare și nici tu. Adu-ți aminte cum reacționai la sărutările mele. Nu am uitat nimic. Și chiar acum te-aș săruta. Să facem

dragoste pe deal, ce vis sublim! Dar îmi este frică să nu fim văzuţi de pe şosea.

– Pentru că tu crezi că aş fi de acord?

– Nu credeam că trebuie să-ţi cer voie.

– Eşti dezgustător.

Olivia ridică deja mâna să-l pălmuiască, dar Adam i-o imobiliză.

– Eşti sigură?

Îi sărută mâna lângă încheietură.

– Ştii bine că am dreptate, Olivia. Nu ai refuza. Nici tu, nici eu nu putem lupta împotriva forţei ce ne atrage.

Avea un timbru grav, o privire sumbră, pătrunzătoare ca şi cum ar fi citit în sufletul ei. Olivia nu putea să nu se uite în ochii lui Adam. Până şi mirosul parfumului lui îi trezea amintirile, senzaţiile.

– Nu, nu ai refuza.

Îi dădu drumul la mână şi farmecul dispăru... În faţa unei asemenea aroganţe, Olivia se înfurie.

– Cu ce drept pui mâna pe mine, Adam? Nu ai făcut decât rău, vrei să mai distrugi şi alte vieţi? Nu te mai pot suferi. Pleacă!

Adam nu păru deloc impresionat de acest acces de violenţă.

– Dacă nu mă poți suferi, spuse el calm, în schimb mă mai dorești. Aș fi putut s-o seduc pe Georgina aseară. Chiar ea spera acest lucru. Dar nu pe ea o doresc, ci pe tine.

Auzise destul; revoltată, Olivia plecă în galop de lângă el. Simțea în spate privirea lui Adam. O privire pe care o ghicea ironică și triumfătoare. Câștigase prima rundă a unei lupte care se anunța a fi de lungă durată. O victorie ușoară de altfel. Se comportase prostește. Se gândise toată noaptea că nu trebuia să aibă încredere în el. Diabolic, el reușise să o descumpănească ca să o poată vrăji. Și încă și mai rău. Cu tot trecutul, cu toată prezența lui Richard, ea tot îl mai dorea, nu se mai putea stăpâni. De când o sărutase, retrăia acest moment ca pe o amintire nepermisă.

*

* *

Tremura la mângâierile lui.. Îi șoptea numele. Dar, deodată, el o respinse.

– Iată-mă, Olivia, mi-am pierdut capul. Nu o să se mai întâmple, ți-o promit.

Într-un crawl puternic, se îndepărtă de ea. Olivia rămase un timp în apă nepricepând.

Dacă plecase atât de brusc de lângă ea însemna că îi condamnase comportarea? Poate că felul în care a răspuns îmbrățișărilor lui l-a făcut s-o disprețuiască. O adolescentă fără judecată, așa o considera el probabil.

Timp de două săptămâni, Adam nu mai reveni la Beckside. Olivia suferea, era tristă, lipsa lui Adam o condamna.

Într-o după-masă, pe malul râului, Olivia citea un roman polișist. Văzu ceva ca o umbră și când ridică ochii, Adam era în fața ei. Se ridică brusc să-și îmbrace tricoul. Purta un bikini minuscul.

Cu un surâs straniu pe Buze, Adam o privi îndelung și se așeză lângă ea.

– Bună ziua, Angel. Îți place în vacanță?

– Da, mulțumesc.

Îi răsuci o buclă pe degetul lui.

– Pari nervoasă. Ce s-a întâmplat?

– Nimic...

Se uită fix la ea.

– Nu încerca să mă minți, Angel. Știu foarte bine că s-a întâmplat ceva. Am încercat să stau departe de tine, dar nu mai pot rezista. Totuși ești încă foarte tânără.

Neliniştită, Olivia se uită la el. Tânără, desigur, dar nu naivă. Pricepea foarte bine la ce făcea el aluzie.

Adam se juca cu buclele blonde ale fetei. Strânşi unul lângă altul, nu mai scoteau nici un cuvânt, de frică să nu rupă vraja.

– Inocentă şi gata să iubeşti, spuse încet Adam, şi îi atinse uşor buzele. Olivia, ai devenit atât de frumoasă.

Ca şi cum ar fi vrut să fie a lui, o mângâia posesiv. Olivia se strânse şi mai mult lângă el. Adam o mângâia mereu şi ea descoperea pentru prima dată dragostea.

Adam avea o privire pasionată, dar Olivia nu avea experienţă ca să înţeleagă. Desigur, dorea să fie a lui.

Adam îi desfăcu bretelele şi îi sărută sânii. Olivia strigă de plăcere, avea impresia că descoperea ceva secret care îi privea numai pe ei.

Pasiunea o făcu provocatoare, căldura corpului lui strâns lipit de al ei o tulbura peste măsură. Îl iubea mai presus de tot şi dorea să-i arate această dragoste. Îi repeta numele mereu şi îl ruga s-o înveţe cum să facă dragoste.

– Nu, Olivia, nu trebuie, spuse Adam.

– Adam, te iubesc, te rog...

Aceste cuvinte îl tulburată pe Adam. O mângâie pe păr.

– Eşti sinceră?

– Da!

Câteva minute tremură toată. Oare o să-i spună că este prea tânără ca să-şi dea seama despre ce vorbeşte? Dar ea ştia că îl va iubi mereu.

– Ei bine, nu mă aşteptam să ajungem aici atât de repede. Dar, de ce nu? Cred că o să fii obligată să te căsătoreşti cu mine, Angel.

Olivia se uita neîncrezătoare la el. Adam râse de reacţia ei.

– Eşti surprinsă? Lex va fi indignat când o să-i cer mâna ta.

– Eşti serios?

– Desigur. Atunci, răspunsul e da?

– O, Adam, sigur că e da, de o mie de ori da.

Olivia crezu că moare de fericire, se agăţă de gâtul lui Adam ca să-l sărute.

Adam se sculă.

– Haidem, domnişoară, să mergem la Lex, să facem lucrurile cum trebuie. Altfel, m-ar ucide.

– Crezi că o să accepte?

– Dacă ai fi mai mare cu un an sau doi ar fi încântat. Dar nu ai decât şaptesprezece ani şi eu douăzeci şi opt. E cam mare diferenţa.

Deodată, ea se gândi că poate Adam regreta propunerea lui. Dar el îi ghici gândul şi o strânse tandru în braţe.

– Ar trebui să te mai gândeşti, dar te doresc atât de mult încât nu pot să fac o greşeală aşa de mare ca să nu mă însor cu tine.

– Nu am nevoie să mă gândesc.

Simţi o bucurie mare, văzând că Adam o iubea aşa de mult încât să vrea să se însoare cu ea.

– Te iubesc de mult, nici eu nu vreau să mai aştept. Tata va fi de acord mai mult ca sigur, iar dacă nu, vom fugi împreună.

– Sper să nu ajungem la asemenea lucruri. O să încercăm să-l convingem să creadă că a fost ideea lui.

Adam o mai sărută o dată, iar ea făcu toate eforturile să-l mai seducă, dar Adam o respinse. Nu trebuia să împingă jocul prea departe.

– Mai bine te-ai întoarce, Angel. Dacă mai rămâi două minute, nu mai răspund de mine.

Orice tentație are limite. Și să nu mai pui acest bikini... Hai, du-te! E ora prânzului.

Puțin cam supărată că o trata ca pe un copil, Olivia se uită la el cu reproș, dar ce zări în ochii lui o liniști. Adam nu o mai considera o fetiță; își luă hainele și fugi spre casă.

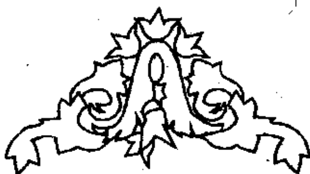
Totul a fost atât de neașteptat. Cum se putea să o iubească Adam? La vârsta lui avusese desigur multe aventuri, dar el voia să se însoare cu ea.

*

* *

Calul Oliviei necheză. Se gândise că fusese prea naivă. Era moștenitoarea lui Lex. Dacă se însura cu ea, Adam își asigura controlul asupra Societății.

Abuzase de puțina ei experiență la acea dată. Câtă lipsă de scrupule, să profite astfel de sentimentele ei. Se cutremură. Nu-și făcea iluzii. În fața lui, era tot atât de vulnerabilă, ca acum șase ani.

CAPITOLUL 3

Nemișcată în fața ferestrei, Olivia se uita la toate clădirile Societății LTS. Birourile direcțiunii erau la ultimul etaj, în partea centrală. În spate erau atelierele. Mulți găseau ciudată această apropiere, dar Lex nu a vrut niciodată să le deplaseze. Tradiția familială a companiei voia ca cei din conducere să fie apropiați de salariați, să-i cunoască pe toți, inclusiv numele lor. Dar, în ultimii ani, sub influența lui Richard, lucrurile se schimbaseră puțin. În ultimii șase ani, el cumpărase uzine mici care măreau capitalul. Nu mai putea deci să păstreze același contact cu un număr din ce în ce mai mare de lucrători. Raporturile erau mai reci, impersonale, iar pe Olivia o durea acest lucru.

Surprinsă, tânăra femeie se întoarse repede. În pragul ușii de comunicare dintre birourile lor, Richard se uita la ea, puțin cam îngrijorat.

– Ești cam palidă, Olivia.

– Ţi se pare, mă simt foarte bine!

– Eşti sigură că te simţi bine? Ia-ţi câteva zile de concediu, dacă eşti obosită. Mă descurc şi fără tine până la sfârşitul săptămânii.

– Nu e nevoie, Richard. Ziua de ieri m-a întors pe dos. Înmormântarea tatălui meu, reîntoarcerea lui Adam, toate acestea m-au terminat.

– Nu trebuie să-ţi fie frică de Adam, nu are nici un interes să ne creeze dificultăţi.

– Crezi că va încerca?

– Nu se ştie. În tot cazul ar fi o prostie din partea lui, când profită de venitul pe care-l capătă de la noi. Dacă beneficiile noastre scad, îi va scădea şi lui venitul.

– Poate că se gândeşte să-şi reia locul în direcţia Companiei.

– M-ar mira. Nu şi-a manifestat nici o dorinţă în ultimii şase ani. De ce să vrea s-o facă tocmai acum?

– Poate pentru că Lex nu mai este. Chiar dacă tatăl meu se ocupa mai puţin de Societate, prezenţa lui putea să-l stânjenească pe Adam. Acum, situaţia poate fi...

– Cum? Schimbată? Probabil că se gândeşte că eu conduc LTS-ul şi îl duc la

faliment. Totuşi nu-l văd lucrând sub ordinele mele. Nu va putea să-mi ia postul şi nici eu nu vreau să-i cedez locul.

Aceste cuvinte o uimiră pe Olivia. Într-adevăr, Adam nu va accepta să fie subaltern la LTS. Atunci, de ce voia să rămână în Anglia?

– Poate că s-a întors pentru că se plictisea, spuse ea. Plajă, soare, să nu ai nimic de făcut, până la urmă poţi să te plictiseşti.

– Nu cumva vrei să-l plângi? Spune, Olivia, de cât timp nu ne-am luat un wek-end amândoi? De la Crăciun nu am mai fost nicăieri.

– Eu da, dar tu, în schimb, nu te gândeşti decât la muncă. Nu ai venit cu mine, când am fost la Corina şi David.

– Da, într-adevăr, m-am scuzat motivând că am de lucru. Reuniunile cu fostele tale colege sunt plictisitoare.

Olivia se prefăcu supărată, dar în fond îl înţelegea pe Richard. Corina şi ea vorbeau încontinuu, depănând amintiri de pe vremuri şi Richard se plictisea.

– E timpul să luăm un mic concediu. Ţi-ar plăcea să mergem câteva zile la Paris?

Olivia îl privi, surprinsă.

– Vorbeşti serios? Spui întotdeauna că nu ai timp.

– O săptămână nu va fi sfârşitul lumii, mai ales pentru o lună de miere.

Mirată, Olivia se uita la el. Auzise bine? Richard îi propunea să se mărite cu el? După atâția ani nici nu mai credea că e posibil acest lucru. Atunci, de ce nu simțea nici o bucurie? Alta ar fi fost nebună de fericire, dar ea, de ce nu?

Richard o privea aşteptând un răspuns. Olivia încetă să-şi mai analizeze sentimentele.

– Cât de nerăbdător eşti, nu e prea repede după înmormântare?

– Lumea va înțelege, suntem logodiți de atâta timp! Şi pe urmă, nu va mai trebui să împarți casa cu Eleanor.

Într-adevăr, casa îi va aparține Oliviei într-o zi, dar Eleanor va beneficia de ea cât timp va trăi. O hotărâre pe care Olivia o admisese, dar care punea unele probleme. Cele două femei erau foarte diferite una de alta, se suportau, dar nimic mai mult. Ceea ce o şoca pe Olivia era insensibilitatea

Eleanorei. O arăta acum, după moartea lui Lex; deja adusese lucrători, zugravi, pictori ca să renoveze casa, fără a mai aştepta un timp. Olivia nu protestase, dar o durea.

– Ei bine...

– Am impresia că îţi este frică! spuse Richard, luându-i mâna. Trebuia să facem anunţul, să facem invitaţiile; îţi trebuie cel puţin două săptămâni ca să îţi faci rochia, deci cam la mijlocul lui septembrie.

– În şase săptămâni?

– Da, ai destul timp, nu?

– Timp de...

Luată din scurt, Olivia nu putea gândi coerent. Deodată îl văzu în faţa ochilor pe Adam, provocator, vesel şi care îi propunea să facă dragoste pe deal.

– Olivia, cred că nu ţi-ai schimbat gândurile?!

Vocea lui Richard părea îngrijorată. Se ruşină şi încercă să uite viziunea pe care o avusese. Cum a putut să lase ca amintirea lui Adam să se interpună între ea şi Richard?

– Nu, nu mi-am schimbat părerea, numai că m-ai surprins. În general nu eşti atât de impulsiv. Richard o sărută pe frunte.

– Poate că este momentul să mă mai schimb și eu, draga mea. Deci, data îți convine?

– Da, desigur, dar o să am o mulțime de lucruri de făcut. Întâi o s-o anunț pe Eleanor, pe urmă...

– Îți las în grijă lista invitaților; o poți face cu ea. Poate că ar trebui să fii liberă în seara asta, ca să te organizezi.

– Ai dreptate, o s-o invit pe Eleanor la prânz, iar tu o să telefonezi preotului ca să discuți cu el. Richard surâse și își scoase agenda din buzunar.

– Joi după-masă îți convine?

– Da, foarte bine.

*

* *

– Tom mă așteaptă afară, domnișoară, dacă nu mai aveți nevoie de mine, aș pleca.

Olivia ridică ochii din dosare.

– Bineînțeles, Dea.

– Bună seara, domnișoară.

Menajera plecă repede și Olivia auzi mașina pornind. Era o liniște adâncă în casă, când lipsea Eleanor. Plecase la un bridge la

nişte prieteni. Olivia îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului savurând această linişte şi singurătate. Trecuse o săptămână de la înmormântarea lui Lex – o săptămână obositoare – în care nu găsise un minut să se poată gândi. Eleanor, entuziasmată, luase hăţurile în mână. Se ocupa de toate. Demersuri administrative, croitorese, tot felul de liste. La început agasată, Olivia găsi că este mai comod s-o lase pe Eleanor să se ocupe de toate. I se păru exagerat când Eleanor hotărâse că are nevoie de cinci domnişoare de onoare, dar acum nu mai protesta, mai ales când a văzut că lista invitaţilor cuprindea trei sute de persoane şi o mulţime de rude îndepărtate de care nici nu auzise.

Complezenţa Eleanorei nu era chiar dezinteresată. Voia să profite singură, cât mai repede, de casă. Diferenţa faţă de pregătirile de nuntă atunci când Olivia trebuise să se mărite cu Adam se vedea foarte clar. Atunci, Eleanor nu ascundea că nu-l putea suferi. De altfel era o antipatie reciprocă. Adam criticase întotdeauna latura ei de snobism. Amintindu-şi de un incident de atunci, Olivia surâse. Într-un week-end, Adam invitase un

coleg de la universitate, la Beckside. Când l-a prezentat i-a spus numai numele mic, Algy. Eleanor se uită la el cu dispreț. Era îmbrăcat neglijent, părea sărac. A doua zi, la micul dejun, Adam îi spuse ca tatăl lui e duce. Eleanor pălise şi pe urmă se comportase aşa de atent cu el, încât Lex nu se putu abţine să nu râdă de ea. Ce veselă era casa când venea Adam!

Iarăşi visa la Adam! Furioasă, încercă să se concentreze asupra dosarelor ce le avea în faţă. Cele mai multe se refereau la un proiect al lui Richard, de răscumpărare a unei uzine. Această cumpărare nu era ca celelalte, de aceea Olivia voia să le studieze. Dar nu se putea concentra. Se uita în jurul ei, la biroul tatălui ei. Perdelele de catifea şi pereţii închişi creau o atmosferă apăsătoare. N-o putea suferi. Mobilele erau lipsite de eleganţă. Nu i se putea reproşa Eleanorei că voia să schimbe decorul casei. În sfârşit, nu avea importanţă. Peste puţin timp va pleca de aici şi va merge în casa lui Richard.

Eleanor se întoarse pe la unsprezece şi jumătate şi trecu să-i spună bună-seara.

– Tot nu ai terminat cu dosarele? Ar trebui să te culci.

– Da, curând.

– Să nu faci zgomot, mă doare capul teribil.

– Ia un somnifer.

– Bună idee, nu lucra prea mult.

– Nu, desigur.

Totuşi, pendula sunase ora 1 când Olivia închise dosarul. Obosită, strânse documentele şi le băgă în seif, trăgând biblioteca care-l ascundea.

Lucra greu din cauza insomniilor pe care le avea în fiecare noapte. Pe urmă avea vise stranii care o trezeau imediat ce adormea. Dar în seara asta era hotărâtă să se destindă. Făcu o baie caldă cu săruri parfumate. Întinsă în baie, încerca să nu se mai gândească. Era obsedată de unele gânduri. Era oare bine să se mărite cu Richard? Nu-l iubea cu o pasiune nebună cum îl iubise pe Adam. Relaţiile lor se bazau pe sentimente solide, durabile. Îşi aminti de gentileţea lui Richard şi de prezenţa lui lângă ea când Lex era în spital între viaţă şi moarte, după arestarea lui Adam. Încetul cu încetul se stabilise o legătură între ei care se sfârşise cu logodna.

Câteodată, Olivia se întreba de ce Richard nu-i cerea mai mult, de ce nu dorea o legătură

fizică. Era atras de ea? Părea atât de răbdător, aproape indiferent. Îl putea oare seduce?

Ieșind din baie, Olivia încercă să nu se mai gândească, dar era neliniștită. Gândul că-și va schimba viața o îngrijora. De ce să fie îngrijorată? După nuntă totul va reintra în normal. Olivia se șterse și se uită în oglindă să vadă ce defecte ar putea avea ca să explice răceala lui Richard.

Poate că nasul ei era lung... dar asta îi dădea un aer sigur de ea și îi plăcea acest lucru. În schimb avea un ten splendid, un păr de culoarea mierii. Era subțire, avea picioare lungi, sâni mici și tari. Nu era suficient ca să o facă seducătoare? Olivia știa că o femeie putea seduce nu numai prin frumusețe, dar și prin priviri misterioase, surâsuri, farmecul unui gest. Mulți bărbați i-au făcut curte. De ce nu avea încredere în ea? Din cauza lui Adam? O cucerise când era foarte tânără, nu-și câștigase încă încrederea în ea, iar pe urmă se gândise că dorise să se însoare cu ea din interes; s-a simțit trădată, fără nimeni cu care să se poată sfătui, în afară de Richard. El, cel puțin, o încuraja, o respecta.

Respect... Ce reprezenta acest cuvânt? Aici era problema. Dacă Richard ar fi

respectat-o mai puțin, ea ar fi fost mai puțin sensibilă la magnetismul lui Adam. El, printr-un gest, printr-un cuvânt o făcea să vibreze. Poate nu o respecta, dar sub privirile lui simțea că trăiește, că vibrează.

Deodată auzi un zgomot. Să fie vreun hoț? Dar atunci de ce nu funcționa alarma? Știa sigur că o conectase înainte de a urca în cameră. Se concentra să vadă dacă mai aude vreun alt zgomot. Poate că era numai imaginația ei, sau vreo cracă care lovea geamul. Totuși trebuia să se asigure. Invingându-și frica, îmbrăcă un capot, luă în mână o rachetă de tenis și coborî încet scara. Se vedea o lumină sub ușa biroului. Uitase oare s-o stingă? Se gândi să cheme poliția. Dar poate nu era nimic. Într-un colț la intrare, lumina alarmei arăta că funcționează, deci nimeni nu intrase. Totuși, Olivia voia să se asigure că nu intrase nimeni. Cu racheta în mână, traversă holul și împinse ușa de la birou. Văzu biblioteca falsă dată la o parte și seiful deschis, iar alături, în fotoliul lui Lex, cu picioarele pe masă, ședea Adam și se uita în dosare. Era îmbrăcat ca un hoț: pantaloni negri, pulover cu gâtul strâns, mocasini negri

cu talpa de crep. Olivia, înmărmurită, nu era în stare să spună nici un cuvânt. Adam o privea ironic.

– Bună seara, Angel. La ora asta vrei să joci tenis?

– Cum ai intrat, Adam?

– Secretul unui fost deținut, draga mea. Se învață și unele lucruri utile în închisoare.

– Și aș putea să știu ce faci?

Adam puse dosarul pe masă și văzu că era acela la care ea lucrase atâtea ore.

– Fac o mică anchetă. Și bine că am făcut-o. O diferență față de anumite rapoarte ce mi-au fost trimise până acum.

Furioasă, Olivia îi luă documentele din mână.

– Cu ce drept citești aceste hârtii? Sunt documente personale și în plus, ai forțat casa de bani.

– Oprește-te, nu mă jigni. Să spui că am spart casa ta de bani, când am efectuat o treabă impecabilă, e o exagerare. Și te sfătuiesc să-ți schimbi semnalul de alarmă, nu e bun de nimic.

– Ce tupeu ai! Este cel mai bun.

– Ba nu este cel mai bun. Orice copil de treisprezece ani, cu o şurubelniţă bună, îl desface în trei minute.

O provoca, dar de data asta nu se va lăsa dusă. Se aşeză în faţa lui şi spuse:

– E inutil să mai discutăm. Dacă nu pleci imediat, chem poliţia.

– Vrei să fiu arestat pentru că am spart o uşă şi am violat un domiciliu? Cu cazierul judiciar pe care-îl am voi fi condamnat la şase luni. Nu vrei una ca asta!

– Nu aveai decât să te gândeşti înainte.

Olivia nu ridică receptorul.

Adam, cu un surâs satisfăcut, spuse:

– Deci Richard vrea să cumpere uzina lui Mike Santer?

– Exact. Te opui?

– Nicidecum, dacă nu ar fi vorba să recuperezi o întreprindere gata de faliment la un preţ derizoriu care ar permite societăţii LTS să obţină beneficii mari eliminând un concurent serios. Mă mir că nu e vorba nicăieri de muncitorii acestei uzine care vor fi licenţiaţi în bună parte. Tot aşa de ascuns, acest Richard, îşi pregăteşte loviturile fără să fie bănuit. Cred că Lex nu era la curent cu ce intenţionaţi să faceţi?

Olivia ezită puțin. Unele comentarii ale lui Lex îi răsunau încă în urechi.

– Ba da, știa!

– Și nu era de acord. Sunt sigur! Iar tu, ce părere ai despre ceea ce vrea să facă iubitul tău?

Olivia se uită la el. Da, știa că nici tatăl ei nu era de acord cu procedeele lui Richard și chiar avusese unele discuții cu el în această privință. Adam părea să fi ghicit acest lucru. Spera s-o audă criticându-l. Dar ea nu-i va da această satisfacție.

– Gata, spuse ea pe un ton rece. Pleacă sau chem poliția.

În momentul în care Olivia voia să ridice receptorul, Adam o apucă de mână.

– Nu vreau să mă întorc în închisoare, Angel.

Vocea lui Adam era rece, dură, o îngrijora; îi fu frică când se uită la el, deși își dădea seama că nu-i era frică de forța lui Adam, ci de prezența lui lângă ea. Mirosul apei lui de toaletă îi reaminti lucruri tulburătoare. Expresia figurii lui se schimbă; un surâs tandru îi apăru pe buze. Îi ghicea gândurile. Olivia simțea cum o examina, o dezbrăca în

gând. Ochii lui negri o mângâiau. În plus, capotul ei subțire nu ascundea mare lucru din corpul ei.

Făcu un efort disperat, dar se lovi de birou.

– Nu e deloc prudent să vrei să prinzi hoții, îmbrăcată astfel, Angel. Nu ți-am spus că sunt unele limite privind tentațiile unui bărbat?

Olivia încerca să reziste farmecului privirii lui. Dacă măcar nu i-ar fi spus Angel...

– Te-ai făcut atât de frumoasă, Angel, ai pierdut acea inocență care mă atrăgea, dar în schimb ai devenit mai feminină.

Ușor, Adam îi atinse pieptul. Olivia se cutremură de plăcere. Cu o mișcare violentă, o strânse în brațe și îi acapară buzele cu pasiune.

Olivia încercă să lupte, dar capotul i se deschise și apăru un sân gol pe care Adam se grăbi să-l mângâie.

– Te vreau, Angel. Nu o să te las să te măriți cu Richard!

– Este prea târziu, Adam. Totul este pregătit, nu mai poți schimba nimic.

– Îmi aparții, Angel. Dintotdeauna.

Olivia încercă să-l respingă, dar el o strânse și mai mult la piept.

– Noaptea în închisoare, îmi închipuiam că erai lângă mine. Simţeam sânii tăi sub degetele mele, mă îmbăta parfumul tău pe pielea mea. Îţi strângeam picioarele cu ale mele. Lăsat în voia amintirilor, Adam desfăcu capotul şi mâinile lui îi atingeau tot corpul pe care i-l ţinea strâns lipit de al lui.

– Te uram că nu ai avut încredere în mine, dar te doream totuşi ca un nebun. Mă obsedau puritatea şi senzualitatea ta inocentă. Când mă gândesc ce efort a trebuit să fac ca să nu te rănesc, dacă aş fi cedat dorinţei mele, ca în cele din urmă tu să hotărăşti să te măriţi cu Richard. Ce ironie! Să profite el de fructul pe care eu nu îndrăznisem să-l culeg. Cel puţin aşa credeam. Sunt fericit că m-am înşelat. Am aşteptat atât de mult.

Olivia nu se mai putea stăpâni. Simţea că era învinsă, dar nu reacţiona. Aceste braţe puternice, aceste mâini ale lui o vrăjeau. Adam putea să facă dragoste cu ea aici în birou şi ea nu dorea să-l împiedice. Cu capul dat pe spate, i se oferea. Deodată se auzi un zgomot. Se despărţiră.

– Ce dracu'! strigă Eleanor, cine a pus acest vas în drum?

Olivia își strânse capotul și se duse spre ușă. În genunchi, Eleanor strângea bucățile unui splendid vas chinezesc. Când o văzu, se opri. Olivia își dădu seama că mama ei vitregă era sub influența somniferelor. De aceea se împiedicase de vasul care stătea acolo de ani de zile.

– Ah, tu ești! Ce se petrece? Am crezut că aud un zgomot. Aceste somnifere stupide nu au nici un efect. Ce faci aici la ora asta? Doar nu ai lucrat până acuma?

– Nu, am crezut că nu am închis bine casa de bani și am coborât să verific. Du-te să te culci. Strâng eu tot.

– Mulțumesc. Știu că nu o să pot dormi. Nu uita să stingi luminile. Noapte-bună.

– Noapte-bună, Eleanor.

Olivia o urmări cu privirea, în timp ce Eleanor urcă scările. Scăpase ușor. Din fericire ea nu remarcase nimic neobișnuit.

– Am crezut că nu am închis casa de bani, murmură o voce gravă în spatele ei. De ce nu ai spus: Adam voia să mă violeze în birou?

Furioasă, Olivia se întoarse. O mințise pe Eleanor și în felul acesta se trădase, dar nu voia să admită față de Adam lucrul acesta.

– Pleacă, Adam. Dacă mai începi, chem mai întâi poliția și apoi îți pun întrebările...

Adam surâse.

– Nu o să faci tu așa ceva, Angel. Acum m-am convins. Știu că nu te vei mărita cu Richard.

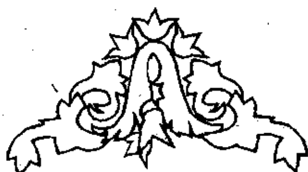
– Nu fi atât de sigur. Am fixat data nunții, am trimis invitațiile, și...

Adam înlătură cu un gest aceste argumente.

– Detalii fără importanță... Dar ajunge cu discuțiile pentru noaptea asta. Știi ce vreau și asta este esențialul.

Fără a mai aștepta, Adam se duse la alarmă, scoase un obiect mic care-o blocase și dispăru prin ușa de la intrare, aruncându-i Oliviei o ultimă privire malițioasă.

CAPITOLUL 4

Dimineaţa era pe sfârşite. Nemulţumită la gândul că va ajunge târziu la birou, Olivia conducea repede admirând în acelaşi timp splendidul peisaj, pe care de altfel îl cunoştea foarte bine, dar pe care nu se sătura să-l privească. Diferitele nuanţe de verde îi fermecau privirea. Niciodată câmpul nu i se păruse mai frumos. Ce păcat să fii obligat să te închizi în birou! La volanul acestui automobil puternic ar fi condus ore întregi. Şi de ce oare nu ar fi făcut-o? Ce o împiedica să lase totul la o parte, să nu se mai gândeaască la un trecut dureros? Şi la un viitor nesigur?

Tânăra femeie surâse trist. Nu, a fugi nu înseamnă a rezolva ceva; nu ar fi uitat de ezitările şi de frica ei. Şi toate acestea din cauza lui Adam. Reîntoarcerea lui neaşteptată o descumpănise. Dar îşi va reveni, nu se va lăsa doborâtă!

Trecuseră trei zile de la vizita lui nocturnă la Beckside. Trei zile în care Olivia nu avusese curajul să-i destăinuie ceva lui Richard. Ce să-i spună? Că l-a sărutat, că nu a chemat poliția?

Totuşi, într-un fel sau altul, Richard trebuia prevenit că Adam cunoştea adevărul privind dosarul Slater, ca să nu fie nevoie să afle chiar de la Adam. Olivia hotărâse să-i spună totul chiar în această zi. O să-l convingă că nu a vrut să-l trădeze.

În curtea uzinei, Olivia parcă maşina lângă BMV-ul lui Richard şi intră în lift. Pe culoarul care ducea la biroul ei, Olivia îşi întâlni secretara.

– Bună ziua, Olivia! Sunt fericită că te văd; mi-a fost frică să nu fii bolnavă. Vrei o cafea înainte de a începe lucrul?

– Da, mulțumesc,, Elaine. Știi cumva dacă domnul Simpson este ocupat în momentul de față?

– Cred că are o reuniune. O s-o întreb pe secretara lui dacă a terminat.

– Nu, lasă-i numai un mesaj cu rugămintea să treacă pe la mine când va fi liber.

Olivia găsi pe birou un maldăr de scrisori. Uitându-se în agenda ei, văzu că uitase de o reuniune importantă de după-amiază. Se vor discuta lucruri de mare interes pentru Societate pentru anul viitor şi nici măcar nu studiase dosarul. Se apucă repede de el.

După câteva minute, Elaine, secretara ei, îi aduse o cafea şi ieşi imediat. Olivia nu avu timp să-i mulţumească. Era eficace, rapidă, o ajuta imens. Era o colaboratoare perfectă.

Olivia era o acţionară majoritară la Societate, dar avea şi postul de Director comercial. Când începuse, cu doi ani în urmă, clienţii, în majoritate bărbaţi, o tratau cu condescendenţă. Dar, îşi dădură repede seama de competenţa şi eficacitatea ei şi îşi schimbaseră atitudinea. Olivia era mândră de acest lucru; nu ar fi vrut să fie luată în seamă numai din cauta tatălui ei. Dorea să i se recunoască meritele.

După o jumătate de oră de lucru îşi acordă o mică pauză. Se uită la buchetul de frezii de pe birou şi în jurul ei, apreciind că adăugase câteva elemente feminine acestui decor funcţional. Iubea acest birou. Aici lucrase Adam pe vremuri. Când Olivia venea să-l

ia, el se făcea că nu o vede, ea se așeza pe brațul fotoliului până când el lăsa lucrul și o lua în brațe.

– Nu am terminat cu acest Taylor!

Olivia întoarse capul spre ușă. Richard, furios, apăru în prag. Nu, într-adevăr, nu terminase nici ea cu el.

– Se ține de noi. Îți închipui, vrea o reuniune extraordinară a Consiliului de administrație.

– Și accepți?

– Nu am de ales. Adam face parte din consiliu și nu-l putem refuza.

Ar fi fost momentul să-i spună lui Richard despre întâmplarea de acum trei zile. Dar părea atât de furios, încât nu avu curajul. Richard puse scrisoarea lui Adam pe biroul Oliviei și ea observă că era folosită hârtia de scris a celui mai scump hotel din regiune.

– Locuiește la Pennine, remarcă ea. Credeam că stă la Georgina.

– Cum puteai crede așa ceva? Domnul nu-și refuză nimic. Banii pe care noi îi câștigăm el îi aruncă pe fereastră. Am aflat că și-a cumpărat o mașină nouă. Austin Martin, bineînțeles. Cheltuieli extravagante.

– Crezi că va rămâne?

– Nu ştiu, dar cred că dacă s-a întors nu putea face altfel.

– Nu te înţeleg!

– Gândeşte-te, Olivia! Ştim amândoi că ceea ce îi aduce Societatea, nu-i permite asemenea cheltuieli. Nu m-ar surprinde să aflu că a făcut şi prin Australia unele escrocherii care să-l împiedice să se întoarcă acolo.

Avea oare Richard dreptate? De unde avea Adam atâţia bani? Dividendele Societăţii erau destul de bune, dar nu astronomice. Şi cu ce uşurinţă intrase la Beckside în noaptea aceea! Pe urmă, farmecul lui, poziţia socială, îi permiteau să intre peste tot, i se deschideau uşor toate uşile. Odată intrat, putea evalua lucrurile de artă, putea descoperi funcţionarea sistemelor de alarmă ca să le poată neutraliza când era cazul.

– De fapt, de ce voiai să mă vezi? o întrebă Richard.

Olivia, luată din scurt, nu îndrăzni să-i spună imediat adevărul, invocă primul pretext care-i veni în minte.

– Da, voiam să te întreb dacă nu putem lua prânzul împreună.

– Îmi pare rău, draga mea, iau masa cu Mike Santer. Nu mi-a dat încă nici un răspuns pozitiv, dar sper să-l capăt azi. Trebuie să plec ca să nu întârzii.

Putea ea oare să-i spună totul doar în câteva minute? Îi trebuia timp să se explice. Era necesar să mai amâne.

– Crezi că Mike va accepta oferta?

– Nu are de ales, altfel îl așteaptă falimentul.

Va fi un verdict dur... Santer reprezenta o întreprindere sănătoasă, dar tatăl lui, un visător, o adusese în pragul falimentului. Trebuia un capital important ca să-l readucă pe linia de plutire. De când Mike preluase succesiunea, făcuse eforturi disperate, dar nu reușise. Băncile îi refuzau creditul. Toți cei din regiune îl cunoșteau pe Mike și îi durea sufletul din cauza vânzării uzinei.

Mike refuzase de două ori până acum oferta lui Richard. Olivia sugerase să-i acorde un împrumut important ca să-l poată repune pe picioare, era doar un vechi prieten. Dar Richard refuzase și îi răspunsese cu cinism că nu trebuie să amesteci sentimentele cu afacerile, mai cu seamă când era vorba de

un concurent. Mike nu mai avea ce aştepta. Ce se va întâmpla cu uzina? Olivia îşi aduse aminte de acuzaţiile lui Adam şi îl întrebă pe Richard:

– Aş vrea să ştiu ceva în privinţa lui Santer. Am citit dosarul seara trecută...

– De aceea ai o mină proastă, spuse Richard, pentru că îţi petreci noaptea studiind dosare.

– Nu de asta e vorba... mă întrebam dacă... În fine, va fi nevoie să concediem mulţi salariaţi?

– Tu şi maniile tale! Avem destule uzine unde o să putem să-i trimitem, nu vor deveni şomeri!

– Ah, da... Nu mă gândisem la asta.

Ce proastă fusese să-şi închipuie că Richard va putea lăsa pe drumuri un număr mare de lucrători. Adam manevrase bine, insinuând lucruri neplăcute.

– Ce-ai spune să luăm masa împreună, să sărbătorim acceptarea lui Santer?

– Mi-ar face plăcere, dar...

– Mă întorc să te iau la opt seara.

– Perfect...

Richard o sărută pe frunte și plecă repede. Olivia se uită la el pe geam când se urca în mașină și se întoarse îngândurată în biroul ei. În ultimul timp, atitudinea lui Richard față de ea se schimbase. Această invitație neașteptată la restaurant, decizia de a fixa data cununiei... Cum se puteau explica aceste lucruri? Să le atribuie reîntoarcerii lui Adam? Îi era oare frică lui Richard să nu o cucerească farmecul lui Adam din nou? Nu era nici un risc; nu avea prea multă încredere în fostul ei logodnic. Cel puțin în principiu, căci seara trecută fusese atrasă de el. Suspină adânc. Atâtea sentimente contradictorii o frământau, încât nici nu mai știa ce dorea cu adevărat. Sună telefonul. Ridică receptorul.

– Aveți pe fir pe cineva care nu vrea să-și spună numele, anunță secretara ei.

Olivia ghici repede despre cine era vorba. Întâi voi să nu-i răspundă, dar poate că totuși avea ceva important să-i comunice.

– Bine, răspund.

– Bună ziua, Angel, ce mai faci? întrebă Adam.

– Foarte bine, răspunse scurt Olivia.

– I-ai povestit lui Richard despre vizita mea?

– Nu.

– Ei bine, căsătoria voastră nu este pe un drum bun dacă aveţi secrete unul faţă de altul.

– Fii liniştit. O să-i spun, dar a fost foarte ocupat şi nu am găsit nici un moment liber ca să discutăm.

– Şi ce vrei să-i spui?

– Totul.

– Şi faptul că erai pe jumătate goală în braţele mele? Şi că tremurai toată?

– O să-i spun ce este important!

– Poate că infidelităţile logodnicei sale nu sunt importante.

– Cum poţi spune aşa ceva, Adam? Am fost întotdeauna cinstită faţă de Richard.

– În fapte doar, dar nu şi în gând.

– Aşa ceva nu se va mai repeta!

– Eşti sigură?

– Da, îl iubesc pe Richard.

– Dar pe mine mă doreşti. De altfel, logodnicul tău este un prost. Orice alt bărbat s-ar fi însurat de mult cu tine. Îmi pare rău pentru el, dar te vei mărita cu mine.

– Cine crezi că sunt? o marionetă cu care te poţi juca cum vrei? Am şi eu ceva de spus şi mă voi mărita cu Richard. Peste o lună voi

fi doamna Richard Simpson, cu sau fără voia ta.

– Multe lucruri se pot întâmpla într-o lună.

Dar de ce oare nu-i închidea telefonul în nas? Își bătea joc de ea și totuși îl asculta.

– O să te văd la reuniunea extraordinară a Societății sau poate o să am chef să te văd noaptea...

Olivia îngheță. Nu mai era în siguranță nici în propria ei casă. O să-i ceară Eleanorei să schimbe alarma.

– Încă ceva, spuse Adam, sper că ai niște comprimate pentru digestie.

– De ce?

– După părerea mea, Richard nu o să aprecieze dejunul. La revedere, Angel. Pe curând!

Adam închise telefonul și Olivia se întrebă la ce voia să facă aluzie. Găsise un mijloc să-l împiedice pe Richard să cumpere uzina lui Santer? Cu nervozitate, Olivia se agită prin încăpere, se gândea. Trebuia oare să-l prevină pe Richard? Dar despre ce, de fapt?

Se hotărî să se ducă în biroul lui Richard. Când se uită în jur la mobile, la covoare, îl regăsi aici pe tatăl ei. Richard nu schimbase

nimic. Ce ar fi făcut Adam în locul lui? Poate că ar fi căutat să adauge o notă din personalitatea lui. Asta nu o va şti niciodată. Olivia se aşeză în fotoliul directorial şi se uită la portretul lui Lex agăţat pe peretele din faţă. Era făcut cu douăzeci de ani în urmă, când Lex era la apogeul său. I se ghicea personalitatea: un om mândru, autoritar, de o inteligenţă neobişnuită. Lex îi impresiona pe toţi cei din jurul său, în afară de Adam care reuşea să-i ţină piept. Cu un surâs pe buze, Olivia îşi aminti de discuţia ce avusese loc când Adam îi ceruse mâna.

*

* *

În capul scării, Olivia aştepta rezultatul evenimentelor şi întoarcerea lui Adam. Adam trecu înainte prin salonul de lângă birou şi Olivia auzi când deschise barul să ia ceva de băut. Îi trebuia curaj. După câteva minute, Adam apăru cu un pahar în mână. Îl goli şi bătu la uşa lui Lex. Adam intră şi Olivia îngheţă. Se aşeză pe treptele scării, încercând să audă conversaţia. Începu o discuţie aprigă. Olivia îl auzi pe tatăl ei ţipând, cum obişnuia

când era furios, dar Adam nu-şi pierdu cumpătul. Cu răbdare şi pasiune încerca să-l convingă. Cât îl iubea Olivia când îl vedea de cât curaj dădea dovadă! După o jumătate de oră, cum era încă în costum de baie, îi fu frig şi se hotărî să se ducă să se îmbrace. Când coborî scara, uşa se deschise şi Adam veni după ea.

– S-a făcut! Acceptă!

Nebună de bucurie, Olivia se agăţă de gâtul lui şi Adam o strânse în braţe şi o duse în biroul lui Lex. Acesta îi aştepta lângă cămin. Se uită sever la fiica lui, care se sperie puţin. Niciodată tatăl ei nu o privise astfel. Fără nici un surâs, avea totuşi o licărire în privire.

Prezenţa lui Adam îi dădea curaj. Olivia se uită lung la tatăl ei.

– Atunci aşa, vrei să te măriţi cu Adam?

– Da, tată.

– Nu e chiar atât de rău. Prefer să-i revină conducerea Societăţii lui Adam, decât la cine ştie ce neisprăvit.

Dincolo de aerul sever, Olivia simţi dragostea tatălui ei; ar fi vrut să i se arunce în braţe, dar îi surâse numai, cu timiditate.

– Bagă de seamă, spuse Lex, sunt de acord, dar trebuie să-ţi iei mai întâi diploma.

– O, dar nu o să mă trimiți iarăși la pension!

– De fapt, spuse Adam, am vrea să ne căsătorim cât mai repde. Olivia poate să-și dea examenul la liceul din Nottingham.

– Olivia nu are nici optsprezece ani, spuse Lex.

– O să-i am în octombrie, tată!

– Câtă grabă, nici nu am timp să mă gândesc, dar în fine...

– Septembrie va fi perfect, spuse Adam. Toamna e câteodată splendidă.

Conştientă că nu anotimpurile jucau un rol important, Olivia roşi. De altfel nici Lex nu se lăsa dus de aceste cuvinte.

– Bine, de acord pentru septembrie, spuse el cu un mic surâs.

*

* *

Mesele de afaceri ale lui Richard se prelungeau de obicei până la orele două și jumătate. De data aceasta, Olivia îl auzi revenind la ora unu. Intră în biroul lui; părea furios. După câteva minute intră la ea în birou; era nervos.

– Ce s-a întâmplat?

– Santer refuză să vândă.

– Dar mi-ai spus că...

– A găsit un susţinător. Nu vrea să-i spună numele. Nu numai că acest misterios om nu-i cere nici o garanţie, dar îi permite lui Santer să înceapă să-şi plătească datoria abia peste cinci ani.

Ghici uşor cine era acest binefăcător al lui Santer. Dar cum putuse Adam să adune atâţia bani într-un timp aşa de scurt! Era un moment economic prost. Să poţi imobiliza un asemenea capital într-un timp aşa de scurt era un miracol!

Furios, Richard se întoarse la el în birou, deschise barul şi îşi turnă un pahar de alcool.

– Şi Mike îşi păstrează controlul asupra uzinei? întrebă Olivia. Asta e de neînchipuit?

– Da, nici un om de afaceri cu bun simţ nu ar fi făcut un asemenea târg.

– Ai idee cine ar putea fi?

– Un singur om ar putea să-mi strice afacerea. Acest Taylor ar fi în stare să se împrumute ca să-mi stea în drum.

– Nu pricep de ce te-ar urî atât de mult.

– Foarte simplu. Am ce îşi doreşte el cel mai mult: controlul asupra Societăţii noastre.

Societatea! Iarăşi ea! Olivia ar fi vrut să-l întrebe cât de mult conta ea în existenţa lui. De ce nu ar fi dorit-o şi Adam? Cum ar fi fost s-o aibă acum şase ani?

– Aş vrea să ştiu cum a aflat că vreau să cumpăr uzina lui Santer. Dacă există vreun spion printre noi, voi şti cum să mă răzbun când îl voi găsi!

Olivia nu mai îndrăzni să-i spună nimic. Furia lui Richard era aşa de mare, încât, dacă ar fi aflat adevărul ar fi fost în stare de orice. Mai bine să aştepte să se calmeze.

– În tot cazul nu mă poate atinge! Mai există şi alte întreprinderi de vânzare. O să vadă că pot acţiona mai repede decât el.

Richard se mai gândi puţin.

– Ştiu că am promis să mănânc cu tine în seara asta, dar...

Evident, dacă voia să acţioneze repede trebuia să lucreze, nu să piardă timpul cu întâlniri de dragoste.

– Nu face nimic, Richard. Înţeleg.

– Mulţumesc, draga mea, îmi pare foarte rău. Dar vezi şi tu ce se întâmplă... O să ieşim altă dată. Îţi promit.

– O să trec să te văd înainte de a pleca.
Dar Richard deja nu o mai asculta.

Olivia se aşeză la birou gândindu-se. De ce oare Adam îl ura pe Richard? De ce încerca să-i strice planurile chiar cu riscul de a se ruina? Dacă Santer se redresează va fi bine, de nu, Adam pierdea totul. Pe când Richard putea găsi alte societăţi de cumpărat. Dar de ce?

*

* *

– O face intenţionat! Nu e posibil!

Îngrijorată, Olivia se uită la Richard. Era livid, părea alt om. Oriunde se duceau în ultimele zece zile, se întâlneau mereu cu Adam. Azi verificau standul Societăţii la expoziţia anuală de echipament industrial şi Adam apăruse şi el. E drept că era inginer de specialitate, deci avea motive să vină, dar venea întotdeauna cu ei.

– Cum a ştiut că vom fi azi la expoziţie? murmură Richard exasperat. Parcă are presimţiri.

Olivia simţi o privire suspicioasă îndreptată spre ea. Oare Richard bănuia că

avea vreo legătură cu Adam? Ea pricepuse că Adam, când intrase la ea acasă, consultase agenda de pe birou și astfel cunoștea programul lor. Nu putea însă să-i spună nimic lui Richard.

– Poate vine pentru expoziție.

– Sigur că nu. Și pe urmă mă întreb de ce a venit cu tatăl lui Jim Marston. Jim este unul din cei mai buni clienți ai noștri. Cine știe ce mai pune la cale! Vin spre noi.

Olivia se uită la Adam și la fata cu care era. Aceștia veneau spre ei. Simți puțină gelozie. Joanna și Adam păreau să se înțeleagă bine; un moment a vrut să dispară printre vizitatori. Dar nu era cu putință fără să le atragă atenția și lui Richard și lui Adam.

Încercă să-și recapete calmul și îi așteptă să vină spre standul LTS.

– Olivia, Richard, ce surpriză! Îi cunoști, Joanna?

– Desigur. Ce mai faceți?

Joanna părea puțin cam plictisită. Simțea tensiunea care exista între ei.

– Ce se întâmplă cu adunarea extraordinară, Ricky? întrebă Adam. Aștept să-mi spui data.

Când îl auzi pe Adam întrebuințând diminutivul pe care nu-l putea suferi, Richard înțepeni. Erau și mulți funcționari ai Societății care îi ascultau.

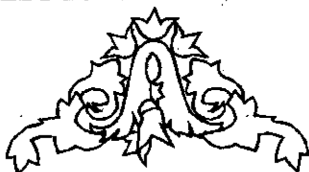
– O să primești răspunsul în timp util.

Adam surâse.

– Perfect. Atunci, pe curând!

Și fără să mai aștepte, plecă cu Joanna spre ieșire. Cu inima strînsă, Olivia se uită după ei. De ce oare? Adam nu mai reprezenta nimic pentru ea.

CAPITOLUL 5

Se pregătise reuniunea extraorinară a Societății. Se așezaseră patru mape de birou din piele pe masa mare din sala de consiliu. Niciodată nu se întâlniseră toți membrii tinerei generații într-un mod atât de oficial.

Olivia era nervoasă; se uita mereu la ceas. Mai erau câteva minute până la ora fixată. Ce se ascundea sub această convocare? Pretextul lui Adam a fost că voia să-l împiedice pe Richard să închidă una din uzinele lor. Dar știa bine că nu va reuși, el nu deținea majoritatea părților, 60% erau ale ei și ale lui Richard.

De două săptămâni, Olivia trăia într-o tensiune permanentă. Furia lui Richard nu se domolise, se tot întreba cine putea să-i spioneze în interiorul Societății. Voia să cheme poliția ca să lămureaască lucrurile. Olivia regreta că nu vorbise la timp. Îi era frică să nu-i dezvăluie Adam adevărul. Era nervoasă, nu mânca, nu dormea.

Se deschise uşa şi Richard intră mai supărat ca oricând.

– Ziua cea mare a sosit! Dragul nostru Adam ne onorează cu prezenţa.

El se aşeză în foloiul directorial. Olivia se aşeză la dreapta lui, în faţa locului pe care îl ocupa Georgina când binevoia să asiste la reuniuni. Sora lui Richard avea titlul de director, dar nu o interesa să se ocupe de Societate. De altfel, ea nu avea decât 10% din părţi.

– Poate că nu vom pierde timpul, spuse Richard. Poate că îi va scăpa lui Adam ceva care să ne facă să-i înţelegem intenţiile faţă de noi.

Olivia, gânditoare, se juca cu stiloul; ea nu se temea de ce ar fi putut ascunde Adam, ci de ce ar putea destăinui el. Trebuia să se termine, trebuia să se elibereze de povară, se hotărî să vorbească. În acest moment intră secretara lui Richard.

– Domnul Taylor şi doamna Collins au sosit. Parchează maşina.

– Mulţumesc, Maureen, spuse Richard. Să urce imediat.

Nu-i mai rămăseseră decât câteva minute Oliviei ca să facă dezvăluirea.

– Richard...

– Jim Marston mi-a telefonat azi de dimineață, Olivia. E furios că am mărit prețurile și nu l-am anunțat.

– M-ar fi mirat dacă nu ar fi fost supărat. Ascultă, Richard...

– Am impresia că Taylor vrea să ne ia clientela lui Marston. Îți poți închipui? Să devină concurentul întreprinderii fondate de tatăl său! Nu este deloc loial!

– Richard, nu ne-a spionat nimeni. Adam a găsit informațiile lui în casa mea de bani.

Richard se uită la ea neîncrezător.

– Ce tot spui? Cum a...

– A intrat noaptea în casă și a deschis casa de bani.

– Ce?

– L-am surprins citind dosarele în biroul meu. Nu am chemat poliția pentru că am crezut că nu era dorită o astfel de publicitate Societății noastre.

– Și mie de ce nu mi-ai spus? De ce m-ai lăsat să cred că...

Deodată se opri și se uită suspicios la ea.

– Ce s-a mai petrecut?

– Nimic.

– Atunci, de ce ai tăcut?

– Pentru că erai furios şi nu am vrut să te supăr şi mai mult.

Putea să vadă după figura lui Richard că greşise. Richard era furios.

– Şi crezi că...

Tocmai atunci intrau Adam şi Georgina, iar în spatele lor Maureen, care părea foarte agitată. Olivia şi Richard se opriră din explicaţii.

Georgina, excentrică ca de obicei, avea o bluză de dantelă neagră şi o fustă mini strânsă pe corp. O ţinută care ar fi mers unei fete tinere de douăzeci de ani şi nu unei femei în pragul a patruzeci de ani. Îşi dădu seama că toţi se uitau curios la ea, îi surâse fratelui ei şi se aşeză. Olivia se întoarse spre Adam, foarte elegant, într-un costum impecabil.

– Am impresia că sosim într-un moment nepotrivit, spuse el ironic.

Richard, furios, părea gata să-i sară de gât, dar Olivia îl opri cu un gest. Adam luă un aer satisfăcut şi se instală în fotoliul lui. Richard se abţinu să-l provoace şi îşi recăpătă calmul. Abia se uita la Adam.

– Acum putem începe. Cum nu sunt multe lucruri de discutat, vom termina repede.

Maureen se pregăti să ia note pentru procesul verbal. Se așezase mai în spate și încerca să-i atragă atenția lui Adam cu picioarele ei lungi. Olivia o văzu și exasperată îi aruncă o privire rece lui Adam, care se făcu că nu bagă de seamă. Olivia era gata să-l strângă de gât. O enerva aerul lui superior și surâsul lui satisfăcut.

Tânăra femeie se întoarse spre Richard încercând să-l asculte. Dar nu reuși, nu se putea concentra simțind privirea lui Richard asupra ei. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

... sunt sigur că Olivia are aceeași părere cu mine, spunea Richard.

Prefăcându-se că-l auzise, se grăbi să răspundă:

– Bineînțeles.

– Mă mir, răspunse Adam.

– Nu poți face omleta fără să spargi ouăle, adăugă Richard. Dacă se închide o uzină, putem încerca să transferăm muncitorii. Tocmai ajunseseră cu discuția la problema închiderii uzinei. De câteva luni, Olivia încerca să-l convingă pe Richard de unele consecințe dezastruoase ale acestui lucru.

Când se închidea o uzină, creştea mult şomajul în regiune şi deja era la o cotă ridicată.

– Uzina pe care vrei s-o închizi este departe de Derby. Dacă muncitorii vor fi obligaţi să lucreze aici, le impui un drum lung de făcut zilnic şi mulţi dintre ei nu au maşină.

– Ei bine, să se mute.

– Mai uşor e de spus, decât de făcut. Chiriile sunt mari în regiunea noastră.

– Conduc o întreprindere, nu o operă de caritate.

– Totuşi, ar fi mai cuminte să te gândeşti ce consecinţe pot avea asemenea decizii, spuse Adam. Mulţi vechi industriaşi au înţeles acest lucru, iar Lex îl înţelesese şi el. Păcat că nu ai învăţat mai mult din metodele lui de lucru.

– Cum mă puteam apropia de el când tu erai mereu acolo?

– Asta este deci. E vorba de mine.

Dezolată de felul în care se desfăşurau discuţiile, Olivia încercă să intervină. Să spună că Adam nu avea dreptate. Ştia că Richard în trecut îl admirase şi mult timp nu-l crezuse vinovat.

– De fapt nu-ți convine, Adam, că eu conduc întreprinderea, dar te rog să mă crezi că voi închide această uzină!

– Nu fi așa de sigur! O să vezi în curând că am posibilitatea să te împiedic s-o faci.

– Amenințările tale mă lasă rece.

Adam surâse.

– Nu mă impresionezi, spuse el și se ridică să plece. Niciodată nu vorbesc în vânt. Vii, Georgina?

Georgina se sculă și ea.

– Te lupți cu morile de vânt, îi spuse ea fratelui ei. Adam e cu mult deasupra ta.

Se uită triumfător la Olivia și îl urmă pe Adam. Aceasta din urmă o ignoră, dar se uită la secretară. Sigur că Maureen va răspândi zvonurile neînțelegerilor dintre acționari. Richard se gândi și el la același lucru și îi spuse că poate pleca. Rămas singur cu Olivia, se uită la ea obosit.

– Să ne întoarcem la discuția noastră de dinaintea reuniunii. Nu are importanță de ce mi-ai ascuns vizita lui Adam dar de aici încolo nu mai vreau să existe secrete între noi. Nimic nu i-ar plăcea lui Adam mai mult decât să ne despartă. Și asta nu o voi permite.

– Nici eu, Richard, nu doresc să se întâmple acest lucru.

– Am încheiat incidentul. Din cauza lui Taylor trebuie să revăd dosarul uzinei pe care vreau să o închid. Ar fi în stare să-mi găsească un nod în papură. O să am nevoie cu siguranță de trei zile și trei nopți.

– Dar nu uita că mâine seară ne așteaptă Felicity la masă.

Richard se încruntă. Uitase.

– Mâine? Îmi pare rău, draga mea, dar trebuie să te duci singură. O să găsești o scuză pentru mine.

– Desigur.

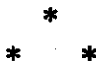
Încă o dată Richard o lăsa singură în ultimul moment. Puțin cam rușinat, el îi sărută mâna.

– Nu fi tristă, draga mea, îți promit să fiu liber week-end-ul viitor. Nu vreau ca munca mea să ne strice luna de miere.

Cu toate aceste evenimente, Olivia uitase că peste o săptămână se va mărita. De ce oare nu se simțea fericită? Avea impresia că trebuia să fugă departe. Richard, ocupat cu dosarul, nu se uită la ea. Olivia simți cum se înfurie. Era supărată pe Adam; din cauza lui

trebuia să se ducă singură la Felicity. Richard trebuia să renunțe la o plăcere. Nu acesta era însă cazul lui Adam. Cu ce drept îl critica pe Richard că nu se ocupă de soarta muncitorilor? Nu era adevărat! Richard își dădea seama că în criza economică actuală, ca să reziști, trebuia să faci unele sacrificii. Mai mult ca sigur că și Adam în locul lui ar fi făcut la fel.

Felicity și Donald Parker erau amândoi americani și locuiau în Anglia de aproape un an. Donald era medic chirurg și ocupa un post la spitalul orașului. Felicity, având o fire dinamică, se adaptase repede la noua ei viață. Organiza serate, aduna fonduri pentru diverse opere de caritate, așa se și împrietenise cu Olivia.

Trecuse de ora opt când Olivia își parcă Jaguarul pe aleea care ducea la casa familiei Parker, situată la periferia orașului.

Cu toate că Felicity acceptase scuzele lui Richard, Olivia se simțea jenată. Nimănui nu-i plăcea ca în ultimul moment să i se strice aranjamentul la masă.

– Olivia, vino repede, te aşteptam cu multă nerăbdare.

– Am întârziat, îmi pare rău. Sper că nu sunt ultima.

– Da, dar nu are importanţă.

– Scuză-l pe Richard. Îl cunoşti, întotdeauna îşi găseşte o ocupaţie în ultimul moment.

– Nu-i nimic. Nu fi îngrijorată! Am reuşit să invit pe cineva. Trebuie să ţi-l prezint, este fermecător! L-am cunoscut la Mike Santer, este un fel de asociat al lui. În tot cazul ne-a dat un premiu pentru tombolă.

Felicity, la braţ cu Olivia, intră repede în salon, unde vreo duzină de invitaţi vorbeau cu animaţie. Unul singur îi reţinu atenţia Oliviei. Prevenit de un al şaselea simţ, Adam o văzu imediat. Afişă un surâs aproape diabolic şi Olivia pricepu că nu întâmplător era acolo. Adam ştia că era invitată şi făcuse în aşa fel ca să fie şi el invitat. Încă o consecinţă a vizitei lui nocturne.

– Adam, ţi-o prezint pe Olivia Lambert. Olivia, el este Adam Taylor care a fost atât de darnic cu tombola noastră. Ne-a trimis o ladă cu şampanie.

– E foarte drăguț din partea lui, murmură Olivia.

Tonul ei suav contrasta cu privirea fulgerătoare. De ce oare a vrut Adam să vină la familia Parker? Ce mai plănuia oare?

Adam se uită lung la Olivia, aproape insolent, iar ea avu impresia că o dezbracă din priviri.

– Olivia și cu mine suntem vechi prieteni. De fapt am fost logodiți pe vremuri.

Felicity înlemni.

– Doamne, nu știam...

– Nu fi îngrijorată! Am rămas prieteni, nu-i așa, Angel?

Furioasă, Olivia nu avea ce spune. Așa cum Adam prezenta lucrurile nu putea decât să fie de acord; spuse deci un da laconic.

– Bine, acum putem trece la masă. Donald!

Felicity îl luă pe soțul ei de braț și trecură în sufragerie. Masa era aranjată superb, cu cristaluri și argintărie.

– Astă-seară fără etichetă! Fiecare se așează cum vrea.

Olivia căută un loc mai departe de Adam, dar nu mai rămăseseră decât două locuri. Adam era în spatele ei, nu mai putea face

nimic. Trebuia să pară liniştită şi luă loc lângă el la masă.

– Hazardul aranjează uneori bine lucrurile, spuse Adam. Păcat că nu e şi Richard aici. O să-mi lipsească.

– Din cauza ta nu a putut veni, spuse Olivia, i-ai dat mult de lucru.

– Nu e rezonabil să te lase să ieşi singură. Nu îi este teamă că o să te seducă cineva?

– Richard are încredere în mine.

– Nu cred că are dreptate.

– De, ce îţi închipui că nu a aflat încă de vizita ta nocturnă? Te înşeli! I-am spus totul!

– Totul?! Şi nu a reacţionat? Eu în locul lui m-aş fi dus să cer socoteală intrusului şi nu numai cu cuvinte.

– Richard nu are nevoie să recurgă la violenţă ca să fie înţeles.

– Cu atât mai bine pentru el!

Furioasă, Olivia ar fi vrut să-l pălmuiască. Drept cine se credea? Un superman? Încetul cu încetul se linişti şi se uită la splendida farfurie cu peşte din faţa ei.

– Se vede că informaţiile găsite în dosarul Santer ţi-au servit!

– Da, sper că săracul Richard nu a fost prea decepţionat.

– Nu mai fi ipocrit, Adam! De ce nu-l poţi suferi? Ce ţi-a făcut?

– Am multe motive să-l urăsc. Dar nu din cauza asta l-am ajutat pe Santer. Aici am vrut doar să ajut un prieten şi să permit unei întreprinderi abile să supravieţuiască păstrându-şi independenţa.

– Vorbeşti ca şi cum Richard ar fi vrut să o lichideze. Voia numai să o repună pe picioare.

Fără să-şi dea seama, Olivia ridicase tonul şi câteva persoane se uitau mirate la ea.

– Sigur, trebuie modificate unele structuri, dar...

– Parcă îl aud vorbind pe Richard şi felul lui ipocrit de a prezenta lucrurile. Încearcă să te aducă la părerile lui ca să nu-ţi poţi da seama ce fel de om este.

– Ce judecată încâlcită!

Adam continuă.

– Bătrânul Richard. Noroc că a fost aici să te consoleze cât am fost arestat. Aveai nevoie de un umăr solid pe care să poţi plânge. Şi pe urmă, fără să-ţi dai seama, te-a cucerit.

Olivia lupta din toate forţele să nu-l mai audă. Da, Richard a reconfortat-o şi nu putea

permite bărbatului care îi distrusese visele să-i distrugă și încrederea pe care o avea în Richard sau afecțiunea ei față de el.

După masă, toți au rămas în sufragerie să bea o cafea și să discute despre noua colectă de care aveau nevoie.

Puțin după miezul nopții plecară cu toții. Olivia profită că era prietenă intimă cu gazda ca să se ducă în bucătărie să încerce să-și ajute prietena, sperând că în acest timp Adam va pleca. Felicity îi mai oferi o cafea.

– Îmi pare rău că te-am pus în încurcătură în seara aceasta. Nu știam că îl cunoșteai pe Adam. Înșeleg că el este Taylor-ul asociat cu Lambert și Simpson.

– La început a fost vorba de tatăl meu. Părinții lui au murit când el avea optsprezece ani și el a moștenit o treime din întreprindere. Cred că ar trebui să mai știi că...

– Că a stat un an în închisoare, da, știu. El nu se ascunde de acest fapt.

Olivia se uită lung la ea.

– Ți-a spus-o el?

– Da, și puțin îmi pasă de trecutul lui. Eu iau oamenii așa cum sunt și îl găsesc foarte drăguț.

– Nu l-ai întrebat cu ce bani a cumpărat lada cu şampanie?

Felicity râse.

– Sigur că nu. Nu crezi că... E ridicol! Adam mi-a spus că nu a fost vinovat. A fost o greşeală.

– Desigur.

– Nu are importanţă. Am încredere în el. Aţi stricat logodna când a fost condamnat, nu?

– Da.

Felicity o privi cu puţin dispreţ. Olivia se simţi prost. Întotdeauna cele două prietene se înţeleseseră de minune.

– Să vorbim despre alte lucruri, spuse Felicity. În fond această parte te priveşte numai pe tine.

Au terminat cafeaua vorbind despre diverse lucruri. Donald veni şi el foarte mândru că făcuse ordine în sufragerie, folosind chiar şi aspiratorul.

– Aş vrea să-ţi spun că e miraculos! îl tachină soţia. În afară că ai deschis o cutie cu ciocolată, altceva nu ai făcut toată seara.

– Uiţi farmecul prezenţei mele. Nu ajunge?

– Eşti cam pretenţios.

– Şi chiar combativ.

Această drăguţă şi tandră discuţie o puse pe gânduri pe Olivia. Nu vedea cum Richard ar fi putut să vorbească şi să râdă din nimicuri. Trebuia să-şi aranjeze modul ei propriu de a trăi.

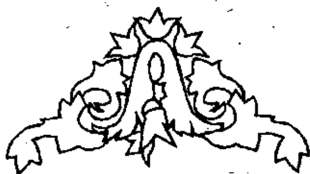
– Este timpul să plec. Mulţumesc mult pentru masă! A fost foarte reuşită, ca de obicei!

Felicity o conduse la uşă.

– Ne vedem curând ca să pregătim tombola. Acum că avem atâtea obiecte superbe, trebuie să căutăm pe cineva să ne imprime biletele pe gratis.

– Sunt sigură că vei reuşi, spuse Olivia.

CAPITOLUL 6

Olivia se instală la volanul Jaguarului, întoarse cheia în contact, dar fără rezultat. Ce s-a putut întâmpla? Deodată ușa de la mașină se deschise.

– Ai vreo problemă, Angel?

Nu era cu putință, nu era el; totuși era vocea ironică a lui Adam. Nu voia să o lase în pace. Peste tot îi ieșea în cale, ironic, sigur de el. Ce se întâmplase oare cu mașina ei? Ce coincidență... Dacă... de ce oare? Adam să fi umblat la ea? Ca să o ducă el acasă? Dacă spera că ea va accepta, se înșela.

– Mașina nu vrea să pornească, bombăni ea.

– Da, e neplăcut. Vrei să încerc și eu?

– Știi bine că este inutil și că vom pierde timpul.

– Ce se întâmplă? strigă Felicity.

– Jaguarul este în pană, spuse Olivia.

După cum prevăzuse, Adam își oferi serviciile.

– Te duc eu acasă.

– Mulţumesc, dar voi chema pe cineva de la service.

– La ora asta e greu de găsit şi nu ştii dacă poate repara maşina pe loc. Nu-i poţi obliga pe Felicity şi pe Donald să nu se culce până va veni mecanicul. Mai simplu este să te duc acasă şi să chem mecanicul mâine dimineaţă. Olivia nu mai ştia ce argumente să găsească. Adam le calculase bine pe ale lui şi desigur Felicity îl va aproba.

– Bine. De acord, şi ieşi din maşină.

Adam o conduse la splendida Aston Martin gri, parcată lângă trotuar.

– Este maşina ta?

– Da.

– Nu-ţi refuzi nimic!

Adam râse.

Furioasă, Olivia se instală în maşină, neştiind exact ce intenţii avea Adam. De ce îşi dăduse atâta osteneală să fie invitat şi acum să o ducă acasă? Nu era prea liniştită în privinţa lui.

Adam porni maşina lui puternică şi silenţioasă. Dar la capătul străzii nu o luă spre Beckside.

– Unde mergi? Du-mă imediat acasă!

– Mai târziu, Angel. Întâi aş vrea să-ţi arăt ceva.

– Ce?

– Un fenomen interesant.

– Nu suport să vorbeşti în enigme. Spune-mi clar despre ce este vorba.

– Câtă nerăbdare! Doar câteva minute şi vei afla.

Calm, Adam ieşi din oraş. Olivia se gândea la toate supărările pe care i le făcuse Adam de când se întorsese în Anglia. Nici nu se uită pe ce drum o luase maşina când deodată, surprinsă, se trezi că intră în oraşul Nottingham. Fu şi mai mirată când văzu că Adam o luă spre cartierele cele mai prost famate din oraş; hangare imense, fără geamuri, dărâmături.

– Unde mă duci?

– Pariez că nu ai venit niciodată în acest oraş!

– Nu, şi găsesc că nu este locul potrivit pentru o plimbare nocturnă.

– Să nu-ţi fie frică, Angel, te apăr eu.

Adam intră într-o curte pavată care avea de jur împrejur ziduri vopsite în alb.

Mirată Olivia zări în acea curte un număr mare de mașini de lux BMV, Porsche. Adam parcă lângă ele.

– Unde suntem? întrebă ea. Aici se revând mașini furate? Nu ți-e frică că ți se va lua mașina?

– Aici totul este sigur, serviciul de securitate este bine asigurat chiar dacă nu este oficial.

Intrigată, Olivia căută să vadă prin întuneric; printre mașini circulau siluete ca niște umbre. Unde o adusese Adam?

– Vino cu mine. Bagă de seamă! Pavajul e cam prost și nu aș vrea să-ți scrântești vreun picior, spuse Adam, și o apucă de braț.

Olivia vru să se depărteze de el, uitând că avea tocuri și se îndreptă spre o ușă joasă, la care ajungeai pe niște scări. După câțiva metri făcu un pas greșit și scoase un țipăt. Nu avea încotro, trebuia să accepte ajutorul lui Adam. Când împinse ușa, își dădu seama că o aștepta o surpriză. Nu era un loc sordid, ci o ușă decorată luxos, dar fără gust. Pe ziduri, catifea roșie, o mochetă groasă, lumini ascunse, lăsau într-adevăr impresia de ceva fără gust.

În același moment, până ce Olivia să-și revină, apăru din fundul culoarului un bărbat. Îmbrăcat într-un smoking impecabil, simțeai totuși că este un om de rând, venit de la periferie. Era solid, semăna cu un boxer. Se uită suspicios la noii veniți.

– Sunteți membri? întrebă el scurt.

Fără a se lăsa impresionat, Adam se duse spre el.

– Adam Taylor. Harry ne așteaptă.

Imediat omul își schimbă expresia la numele de Taylor.

– Da, desigur. Domnul Scott m-a prevenit. Dacă vreți să mă urmați.

Gorila îi duse spre o scară îngustă. În față se găsea o ușă la care bătu.

– Intră, strigă o voce din interior.

Pe punctul de a intra, Olivia ezită. Ce va găsi? Își luă inima în dinți și intră într-o încăpere mare, cu tavanul jos, cu un birou și o imensă casă de bani cu manivelă, un mic bar plin cu sticle. Pe jos, un covor persan dădea o notă mai rafinată acestei încăperi bizare. Doi bărbați se sculară când ei intrară. Cel mai bătrân se repezi la Adam.

– Adam, vechiul meu prieten! Ce plăcere să te revăd! Trebuie să sărbătorim acest

eveniment! Ce să-ți ofer? Cei doi bărbați își strânseră mâna ca doi vechi prieteni, gândi Olivia. Ea îl studie pe necunoscut. Putea să aibă cincizeci de ani, o figură fină și inteligentă, dar vorbea cu un accent de mahala, care contrasta cu îmbrăcămintea lui elegantă.

Adam întâlnise probabil un astfel de om în închisoare. Dar de ce mai avea relații cu foștii deținuți? Ca să-l ajute în afaceri ilegale?

– Angel, vreau să ți-l prezint pe Harry Scott, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, spuse foarte protocolar Adam.

– Bună seara, spuse Olivia foarte politicos.

– Ce doriți să beți?

– Un brandy, vă rog.

Olivia bea rar vreo băutură tare, dar de data aceasta simțea nevoia de așa ceva.

– Și un whisky pentru mine, adăugă Adam.

Al doilea individ se îndreptă spre bar ca să-i servească. Era mai tânăr ca Harry Scott și avea aerul unui funcționar de bancă, în afară de inelele care-i sclipeau pe degete.

Când îi aduse paharul Oliviei, tânărul bărbat se uită la ea atent, având aerul s-o

apprecieze. Furioasă, tânăra femeie se uită cu dispreț la el. Harry Scott băgă de seamă privirea ei.

– Ei bine, a știut să te pună la punct, spuse el râzând.

Olivia încercă și asupra lui aceeași privire, dar fără rezultat.

– Am impresia că prietena ta nu ne iubește prea mult, îi spuse lui Adam.

Adam o luă pe Olivia de talie și o trase spre el. Olivia se simți tulburată. Barmanul se uită cu invidie la ei.

– A trebuit să recurg la mijloace puțin mai speciale ca să o aduc aici pe Olivia și nu cred că m-a iertat încă.

– Atunci, să-i arătăm de ce ai găsit necesar să o aduci aici, în seara aceasta.

Imediat, Harry trase o perdea care ascundea un geam imens prin care se vedea un salon mare. Olivia se apropie de geam. Ghicise că era vorba de un club unde se jucau și cărți. După cât de serioși păreau jucătorii, îți dădeai sema că mizele erau destul de mari. Sala era plină, luminată slab, cu trei mese de ruletă și alte mese mici pentru jocul de cărți. În încăpere era mult fum. În general erau

numai bărbaţi îmbrăcaţi elegant, ceea ce explica numărul maşinilor de lux din curte. Câteva femei în chip de accesorii de lux şi nişte chelnerițe tinere, provocatoare, îmbrăcate în mătase neagră, te făceau să ghiceşti uşor ce rol aveau. Olivia se uită cu dezgust. Ce legătură avea ea cu acest spectacol? Ce trebuia să vadă? Ce lucru important? Tocmai voia să-l întrebe pe Adam, când, de la o masă de joc se întoarse un bărbat ca să cheme o chelneriță. Olivia îl recunoscu pe Richard. Îngrozită, vru să plece, dar Adam o reţinu.

– Este un geam compact. Nu poţi fi văzută de el.

O chelneriță blondă, într-o rochie neagră, strânsă pe ea şi decoltată, se apropie de Richard. Ea se uită la el cu un surâs senzual care îl făcu să o examineze din cap până în picioare. Îi spuse câteva cuvinte. Probabil comanda o băutură, dar înainte de a o lăsa să plece îi mângâie şoldurile.

Olivia se sufoca. Adam o aşeză pe un taburet lângă bar şi îi dădu repede un brandy.

– De aceea m-ai adus aici?

Adam răspunse afirmativ.

– Speri că o să mă enervez că Richard vine să joace cărți la un club? Ce vrei să-mi faci? După toate aparențele și tu pari a fii cunoscut aici.

– Știai? o întrebă el încet.

– Nu, dar nu are importanță. Nu trebuie să-mi spună tot ce face.

– Ce înțelegătoare ești!

Olivia continuă:

– Dacă insinuezi că falsifică conturile societății ca să-și plăteasacă datoriile la cărți, îți pierzi timpul. Eu verific contabilitatea și nu-mi poate scăpa nici o neregulă.

– Scopul meu nu este să-ți dovedesc că a făcut sau că ar putea face acte ilegale. Voiam numai să știi că logodnicul tău se mai și distrează nu muncește zi și noapte tot timpul.

Aici, Adam avea dreptate, dar Olivia nu voia să-i arate cât o costase această descoperire.

– Condu-mă acasă, te rog!

– Cum vrei!

– Ce vei face acum? întrebă Harry.

– Aștept să acționeze el primul.

– Bagă de seamă, Adam. Cu el trebuie să fii extrem de prudent. Vrei să-ți dau doi paznici să-ți asigure spatele?.

– Nu, mulțumesc, nu cred să fie nevoie.

– Cum vrei, telefonează-mi, dacă îți schimbi părerea.

Olivia le urmărea conversația fără a înțelege. Vorbeau oare de Richard ca și cum ar fi un criminal? Desigur, faptul că îl văzuse aici îi stricase părerea despre el. Dar de aici și până la a fi considerat un criminal era departe. Până la proba contrarie, Adam era mai periculos. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Harry i se adresă Oliviei:

– Adam nu a comis acel furt. Știu să recunosc un criminal şi nu a fost cazul lui.

Vorbise cu atâta convingere, încât Olivia fu cuprinsă de un mare dubiu. Pe cine să creadă? Pe un fost deținut, sau pe cei care-l condamnaseră pe Adam, judecători, poliție, jurați. Cine greșise? Îi veniră în gând scenele de la proces. Cineva poate greşi, dar nu cincizeci de oameni. Adam greşise mai mult ca sigur.

– Bună seara, spuse ea mergând spre uşă.

Îi făcu bine aerul rece de afară. Refuză ajutorul lui Adam, traversă curtea şi se urcă în maşină. Pe drum nu scoase nici un cuvânt. Din când în când se uita la Adam, care era

impasibil. Credea el oare că o făcuse să-şi piardă încrederea în Richard? Totuşi, scena văzută îi rămăsese în minte. Cum să uite expresia lui Richard când se uita la chelneriţă? Niciodată nu o privise aşa pe ea. Şi pe urmă, de ce îi ascunsese că îi place jocul de cărţi?

Când ajunseră la Beckside, Olivia încă nu-şi revenise. Era descumpănită. Adam opri motorul şi cu tot întunericul Olivia îi simţi privirea. Devenise vulnerabilă, era tulburată şi încerca din toate puterile să reziste.

– Am învăţat ceva în seara asta. Te credeam diabolic, dar eşti naiv. Credeai oare că-mi pierd încrederea în Richard fiindcă îi place să joace cărţi? Nu e ceva ilegal!

– Ce cinstită eşti faţă de el! Mă întreb de ce nu ai fost la fel de cinstită şi faţă de mine acum şase ani.

Îi ridică o buclă de pe frunte.

– De ce ai crezut atât de uşor că sunt vinovat?

– Am...

Se apropie încet de obrazul ei şi ea văzu cum îi luceau ochii.

– De ce nu ai avut încredere în mine, Angel? Spuneai că mă iubeşti.

Vocea lui Adam avea un efect magic asupra ei. Aştepta să o sărute. Adam o strânse în brațe cu pasiune și o sărută cu toată forța.

Olivia se pierduse de tot, nimic nu mai conta. Se lăsă mângâiată. Ca în vis, simți cum îi descheie bluza la piept, cum îi atinge sânii şi pasiunea îi cuprinse pe amândoi. Adam arăta cât de mult o dorea, dar totuşi părea să se controleze. Olivia îşi reveni puţin, dar se simţea ca o jucărie. El voia s-o cucerească, s-o atragă într-o capcană, iar ea nu putea lupta. Când termină să o sărute, spuse:

– Nu ai uitat nimic, Angel, chiar dacă spiritul tău luptă, corpul tău îşi aminteşte.

– Nu, eu...

– Uită-te la tine! Te-ai purtat vreodată aşa cu Richard? Tu ai nevoie de un amant pasionat, nu de un neisprăvit care de abia se uită la tine.

Olivia nu răspunse. La ce bun? Adam avea dreptate. Corpul ei o trădase.

– Dacă aş vrea să fac dragoste cu tine acum, m-ai lăsa.

Ea vru să-și ridice rochia.

– Nu e nevoie! Porți încă inelul lui Richard, dar mă doreşti pe mine.

Și ca să-i arate că are dreptate, reîncepu să-i mângâie sânii, iar Olivia nu se putu reține să nu scoată un strigăt de plăcere. Îl chema, îl ruga, voia să meargă mai departe.

– Nu acum, nu aici. În curând, îți promit. Și o să vezi ce frumos va fi, Angel.

Se dădu jos din mașină ca să-i deschidă ușa.

– Să nu-i spui nimic lui Richard, o rugă Adam.

– De ce?

– Mi-e teamă de cum va reacționa. Dacă te pierde pe tine, pierde controlul asupra companiei. Or, asta este tot ce-l interesează de ani de zile. Și dacă este așa de obsedat, ar putea face o mare prostie.

– Ești nebun!

– Nu cred!

Tonul grav al lui Adam o sperie pe Olivia. Totuși Adam îl descria pe Richard așa cum îl descrisese și Richard pe Adam.

Adam surâse, simțind că lupta cu sine.

– Nu știu cum să te conving, Angel. Dar nu o să-l las pe Richard să se însoare cu tine!

– Și cum vei face?

– O să vezi!

Adam se uită malițios la ea, băgă mâna în buzunar și scoase două obiecte mici.

– Uite, să le dai mâine mecanicului. Nu trebuie să le pierzi.

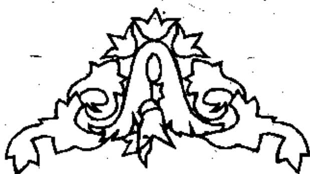
– Ce sunt?

– Bujiile.

Se uită râzând la ea și se urcă în mașină.

Olivia îl urmări cu privirea când plecă. Era prea nervoasă să se ducă la culcare; simțea o adiere dulce care o invita să se plimbe prin grădină.

Ajunse la pavilionul de vară. Dorință, fatalitate, de ce venise până aici? Când era mică, acesta era refugiul ei ca să scape de Eleanor. Mai târziu se întâlnea aici cu Adam; aici venise și după proces. Dar de ce venea după atâția ani la pavilion? Răspunsul era clar: Adam. O făcea să-și piardă judecata, nu mai știa unde era minciuna și unde era adevărul. Parcă se revedea în acea zi în care totul se prăbușise pentru ea. Cum aștepta atunci ziua nunții ei! Se gândea numai la fericirea ei, visa la rochia ei de mireasă...

CAPITOLUL 7

Rochia ei era splendidă, de tafta, cu mâneci lungi, cu un corsaj strâns pe corp și o fustă foarte largă. Când își încerca rochia, Olivia se și vedea intrând în biserică, unde Adam o aștepta uitându-se cu dragoste la ea.

Pe când își proba rochia pentru ultima oară, sună telefonul. Olivia era în mijlocul salonului, cu multe croitorese în jurul ei și o rugă pe menajeră să răspundă.

– Este mama dumneavoastră vitregă, spuse menajera și îi întinse telefonul.

Ce putea oare să-i spună Eleanor, ea care se purta foarte rece cu Olivia de când își anunțase căsătoria cu Adam?

– Eleanor?

– Sunt la spital, spuse brusc Eleanor. Lex a avut un atac. Vino repede!

Olivia îngălbeni.

– Cum.. dar... Nu a murit?

– Nu, este la reanimare.

– Sosesc imediat.

Croitoreasa îi luă telefonul din mână.

– Ce s-a întâmplat? întrebă menajera.

– Este vorba de tata. A avut un atac.

Se întrebă cum era posibil. Lex era perfect sănătos. Niciodată nu fusese bolnav. Cu lacrimi în ochi, Olivia se grăbi să-și scoată rochia.

– Să vă ajut, interveni menajera. O să chem un taxi, nu sunteți în stare să conduceți.

– Nu, mă duc singură.

În cinci minute porni spre spital. Își punea diverse întrebări. Ce se va întâmpla dacă tatăl ei va muri? De ce nu venise Adam să o ia? De ce nu-i telefonase? Nu voia să-l părăsească pe Lex, nu?

Spre marea ei surprindere, la spital o întâmpină Richard.

– Unde este Adam?

– O să-ți explic mai târziu. Vino pe aici și fii pregătită să vezi ceva impresionant.

– Viața lui este în pericol?

– Nu cred. Doctorii nu-și dau încă seama de gravitatea leziunilor. Șocul a fost foate serios.

– Nu înţeleg, spuse Olivia. Azi dimineaţă era în plină formă. Lucrurile astea nu se întâmplă din senin.

Deodată, Olivia avu un presentiment că se întâmplase ceva anormal.

– Ce i-a provocat atacul? Te rog, Richard, spune-mi!

La început, Richard tăcu puţin cam încurcat. O duse deoparte spre un fotoliu.

– Adam a fost arestat.

– Cum?

– Ştii, a fost găsit un vas chinezesc de mare valoare într-una din lăzile care veneau de la una din uzinele noastre. De două zile poliţia anchetează la Societate.

– Ei şi?

– Ei bine, investigaţiile lor i-au condus la Adam, de aceea l-au arestat azi de dimineaţă. Când a aflat, Lex s-a înfuriat. Am încercat să-l calmez, dar a continuat să ţipe şi a căzut brusc jos.

– Dar nu e posibil, spuse neîncrezător Olivia. Cum a putut fi Adam amestecat în acest furt?

– Nu ştiu!

– Poliţia a greşit, nu văd altă explicaţie.

Adam arestat, tatăl ei la spital, era prea mult pentru Olivia care izbucni în plâns. Richard o luă în brațe ca pe un copil.

– Nu fi îngrijorată, Olivia, sigur este o greșeală. Lucrurile se vor aranja!

Olivia nu se putea opri din plâns.

– Te simți în stare să mergi să-l vezi pe tatăl tău? întrebă Richard cu un surâs afectuos.

– Da.

Richard o luă de umeri și o duse la o ușă pe care o deschise încet. Înconjurat de multe aparate, palid, cu mâinile înțepenite, Lex era întins pe un pat. O grămadă de tuburi legau corpul lui de multe aparate.

Eleanor stătea pe un fotoliu.

– Cum îi mai merge? întrebă Richard.

– Starea este staționară, răspunse încet Eleanor.

Olivia se apropie de pat. Părea mic, diminuat, nu mai era nici o energie în el; un tub îi ieșea din gură.

– I s-a scos masca de oxigen, explică infirmiera.

– Se va face bine?

– E încă prea devreme ca să putem spune ceva precis. Unii bolnavi revin la o viață normală, alții rămân cu sechele. Infirmiera încerca să o liniștească, dar când se uita la Lex, Olivia avea impresia că nu-și va recăpăta niciodată vitalitatea, cu toate că nu puteai concepe un Lex invalid. De asemenea, acuzațiile aduse lui Adam... Dacă poliția îl arestase pe Adam, avea probabil un indiciu; nu arestezi un om fără motiv, se gândi ea îngrozită. Se uita la inelul cu briliante și safire pe care Adam i-l dăduse cu două săptămâni în urmă. Cu oroare, își aminti că în ziua aceea avusese presimțirea că o asemenea fericire nu va putea dura.

Richard se apropie de ea.

– O duc pe Eleanor la Beckside. Dacă vrei...

Olivia luă locul Eleanorei în fotoliu, mulțumită că rămânea singură cu tatăl ei. Se strădui să gândească mai rațional.

Când Richard se întoarse câteva ore mai târziu, o găsi în același loc. Îi propuse să o ducă acasă și ea acceptă.

– L-am contactat pe avocatul lui Adam, spuse el. Sper să-l poată elibera pe cauțiune

mâine dimineață dar partea civilă va cere judecata.

– Unde este? Vreau să-l văd!

– Nu se poate acum, poate peste o zi, două.

– Crezi că este vinovat?

– Nu știu, vom afla în câteva zile! Acum nu sunt decât ipoteze. Ca judecătorul să fie convins, e nevoie de probe palpabile.

Olivia se agăță de această speranță. Nu vor putea fi găsite probe, pentru că Adam era nevinovat. Totul este o eroare. Va fi liber în curând.

De frică să nu înceapă să plângă, dacă îl va vedea pe Adam printre polițiști, Olivia nu se duse la prima audiere.

Richard se întoarse disperat.

– I s-a prelungit detenția cu șapte zile.

– Dar, de ce?

– Lucrurile par să meargă prost. Mai multe persoane au recunoscut mașina lui Adam lângă locul unde s-a comis furtul.

– Dar aceasta nu constituie o probă, putea fi confundată cu alta; Adam are o mașină obișnuită.

– Poate, dar corespund urmele cauciucurilor.

A doua zi, Olivia primi o scrisoare de la Adam, scrisă din închisoare. O deschise tremurând, când văzu şi hârtia cu numele închisorii. Adam nu explica nimic. Spunea doar că este nevinovat. O ruga să vină să-l vadă. Olivia nu ştia ce să mai creadă. Adam putea fi închis, acuzat de crime, ea tot pe el îl iubea. Totuşi ezită să se ducă să-l vadă. Zi după zi, discuta cu Richard încercând să descopere misterul automobilului. Cum se putea explica faptul că fusese văzut lângă locul furtului, când Adam spunea că băgase maşina în garaj când se întorsese de la clubul lui sportiv?

– Poate că hoţii au deschis garajul şi au luat maşina, vrând să o ducă apoi înapoi, fără ca Adam să ştie ceva, spuse Richard într-o seară când lua masa cu Olivia şi cu Eleanor.

– Şi Adam nu ar fi auzit? Teoria ta nu stă în picioare!

Eleanor nu-şi ascunsese părerea. Îl considera pe Adam vinovat.

– Şi dacă i s-ar înscena ceva?

– Adam are cu siguranţă duşmanii lui, dar cine ar putea să-l urască atât de mult?

– Ei bine...

– Dacă vreți să știți ce gândesc, continuă Eleanor, Adam nu mi-a inspirat niciodată încredere. Desigur, este fermecător, dar așa sunt foarte des escrocii. Lex nu și-a dat seama spre ce tindea Adam.

– Ce vrei să spui?

– Îmi pare rău dacă îți par brutală, Olivia, dar uneori este necesar. Dacă Adam voia să se căsătorească cu tine, nu o făcea pentru că te iubea, ci pentru că astfel, la moartea lui Lex, putea controla Societatea adăugând la acțiunile lui și pe ale tale.

Olivia rămase înmărmurită, dar tot ce spusese Eleanor avea un sens. Se sculă de la masă să se ducă în pavilionul de vară. Totul era clar. Cum a putut să fie atât de naivă să creadă că Adam o iubea pe ea când avea atâtea alte succese feminine?

Richard veni după ea și o luă în brațe.

– Nu plânge! Nu o crede pe Eleanor! Sunt sigur că Adam te iubește!

– Nu! În fond niciodată nu am crezut că el mă iubește. Ar fi fost prea frumos!

– Nu mai plânge! Să nu te îmbolnăvești! Gândește-te la tatăl tău care are nevoie de tine!

Ruşinată, Olivia îşi dădu seama că nu se gândise decât la ea. Tatăl ei, care era aproape pe moarte. Şi asta din cauza lui Adam! Nu va putea uita că într-o singură zi, el stricase şi viaţa tatălui ei şi pe a ei. Furioasă, se opri din plâns.

– Ai dreptate, Richard. Dar să nu mai spui că Adam nu a comis acel furt! Dacă nimeni nu l-a văzut după ce a plecat de la club, nu este ceva întâmplător!

– Asta nu dovedeşte nimic!

– Poate, dar nici nu poţi crede că este nevinovat.

După două zile, sosi o nouă scrisoare de la Adam. Olivia nu o mai deschise. Din fericire, Lex se făcuse bine. După câteva zile de la atac, fusese mutat într-o rezervă. Dar săptămânile treceau şi el nu-şi revenea. Figura lui era paralizată pe jumătate. Nu vorbea corect şi nu putea folosi mâna dreaptă.

Într-o zi, când Olivia se întorcea de la spital, auzi telefonul care suna. Crezând că o cheamă spitalul, ridică receptorul şi recunoscu vocea lui Adam.

– Bună ziua, Angel.

– Bună ziua, Adam.

– Ce mai face Lex?

– Își revine.

După o tăcere simți că Adam era mirat de răceala din tonul ei.

– Ai primit scrisorile mele?

– Da.

– Le-ai citit?

– Numai una.

– Angel, doar nu mă crezi vinovat?

– Adam, prefer să nu mai vorbim.

– Te rog, Angel, ascultă-mă!

Tremurând toată, închise telefonul. Adam avea încă putere asupra ei. Și nu voia să se convingă de asta.

Adam nu mai sună, iar Olivia era când mulțumită, când tristă. Ea îl iubea totuși, cu o dragoste disperată. Cu timpul, tristețea ei se mai estompă, devenea mai suportabilă. Când avu loc procesul, se simți în stare să asiste. Insistase și Richard să se ducă, voia să vadă dacă îndoielile ei vor dispărea.

Procesul avu loc trei săptămâni după Crăciun, într-o zi friguroasă de ianuarie. Olivia urmări cu atenție tot procesul. Avocatul acuzării insista asupra probei reale cu urmele cauciucurilor. Cu toată pledoaria frumoasă a avocatului lui Adam, juriul l-a declarat vinovat. Adam asculta cu aroganță

sentința. Se auzi un murmur în sală, când se anunță că este condamnat la trei ani închisoare.

– S-a descurcat destul de bine, spuse Richard. Cum este primul lui delict, i se va reduce pedeapsa la un an.

– Un an... Atâta timp închis într-o celulă. Speriată, Olivia nu voia să se mai gândească la nimic. Nu trebuia... Când Adam ieși din sală, se uită spre ea; Olivia simți că inima i se oprise în loc, când îi întâlni privirea dură, teribilă, care o acuza. Dacă ochii reflectau sufletul, Adam îl pierduse pe al lui.

*

* *

Olivia plângea, evocând toate aceste momente dureroase, dar cu toată suferința știa că nu le poate evita. Trebuia să recunoască faptul că îl iubea pe Adam cu aceeași pasiune ca odinioară. De șase ani sentimentele ei față de el dormeau în ea și la o simplă scânteie se treziseră. Ce putea face acuma? Nu voia să-i destăinuie lui Adam dragostea ei. Ar triumfa și chiar dacă ea îl iubea nebunește, vedea clar în jocul lui, ca pe vremuri, dorința de a prelua controlul asupra

Societății, seducând-o iarăși. Dar era oare și Richard în afara oricărei suspiciuni? De ce îi ascunsese că se ducea la club să joace cărți? Trebuia să lupte împotriva acestui lucru. Cel mai bine ar fi să discute deschis cu Richard și să-i spună că l-a văzut la club. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție! Dar căsătoria lor va avea loc peste o săptămână. Totul era gata. Dacă ar amâna data, Richard nu ar înțelege de ce și ar suferi.

Îngrijorată, Olivia se întreba dacă putea să se mai mărite cu Richard, știind că îl iubește pe Adam. Va putea oare să-l facă fericit? Săracul Richard! Câtă răbdare a avut cu ea în acești ani! Ce drăguț a fost! Cum putea să-i refuze această fericire? Poate, cu timpul, îl va uita pe Adam și îl va putea iubi realmente pe Richard.

Auzi strigătul unei bufnițe. Cât era ceasul? Desigur, foarte târziu. Trebuia să intre în casă și să încerce să se odihnească puțin. Se îndreptă cu pași mici spre casă.

*

* *

Pentru prima dată după multe săptămâni, Olivia dormi liniștită. Când se trezi, se anunța

prin geam o zi însorită. Se va putea plimba pe deal. Mâncă repede şi se duse la grajduri. Pomii aveau o culoare splendidă, simţea o briză uşoară, cerul era albastru. Totuşi, Olivia nu băgă de seamă toată această frumuseţe ce o înconjura. Nu se bucură nici de plimbarea călare, era nervoasă, i se tot părea că aude un cal în spatele ei, ca şi cum ar fi urmărit-o Adam. Dar Adam nu se vedea nicăieri. Când Olivia se întoarse, zări în curte maşina lui Richard. Apăru şi el tocmai când ea descăleca.

– Bună ziua, Richard! Ce surpriză să te văd în week-end-ul acesta! Credeam că eşti tot printre dosare!

– Am hotărât să fac o pauză şi să vin să te văd. Te invit la restaurant la prânz. Vrei?

Nu îi răspunse imediat. Îi veni în minte chelneriţa de la club, din seara trecută.

– Ştii bine că mi-ar face plăcere, dar nu vreau să-ţi iau din timp. Eşti probabil obosit dacă ai lucrat aşa de mult noaptea trecută.

– O, să nu-ţi fie teamă! Am terminat pe la zece. Am vrut să vin să te iau de la Felicity, dar eram prost dispus şi m-am gândit că nu ţi-ar fi plăcut. Simţeam nevoia să mă destind.

Olivia aştepta să afle dacă îi va spune adevărul.

– De fapt, am fost la Nottingham la un club, să joc cărţi. Un loc nu prea recomandabil unde nu o să te duc niciodată.

Olivia fu mulţumită. Cum de putuse să se îndoiască de Richard? El nu o minţise niciodată.

– Crezi că nu mi-ar plăcea?

– Mă îndoiesc. Acolo sunt numai jucători pasionaţi şi femei uşoare.

– Interesant.

– Bine, vom vedea. Poate o să te duc şi acolo cândva. Până una-alta, spune-mi cum stăm cu pregătirea nunţii. Îmi pare rău că nu te pot ajuta, dar sunt prea ocupat acum.

Olivia era îngrijorată. Nu mai era aşa de sigură de ea. De teamă ca Richard să nu-i surprindă ezitarea, lăsă ochii în jos.

– Olivia, ce se întâmplă? Ce nu merge?

O trase încet spre el.

– E Adam, nu-i aşa? Îl mai iubeşti?

– Nu ştiu...

Richard o strânse şi mai tare în braţe.

– Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta, Olivia şi dacă aş şti că Adam te va putea

face fericită, te-aş lăsa liberă. Dar ştiu că el nu ţine la tine.

– Nu-mi fac nici o iluzie!

– Olivia, nu-mi pasă că nu mă iubeşti! Am destulă dragoste pentru amândoi.

– Richard, vreau să mă mărit cu tine.

Faţa lui Richard se destinse.

– Deci nu vrei să anulezi căsătoria?

– Nu!

Richard o strânse tare la piept.

– O, draga mea, mi-a fost aşa de frică să nu-ţi fi schimbat părerea. Voi face tot ce pot să te fac fericită. Ţi-o promit!

Olivia se simţi liniştită; în sfârşit luase o hotărâre. Nu-l va iubi pe Richard ca pe Adam, dar va căuta să-l facă fericit.

– Aş vrea să te întreb ceva, spuse Richard.

– Da, răspunse Olivia, mirată să-l vadă atât de nervos.

– Nu mă pot abţine să nu gândesc că Adam va încerca să ne împiedice nunta. Îmi este frică să nu te atace. Aş vrea să ai o gardă de corp.

– O gardă de corp?

În ajun, lui Adam îi era frică ca Richard să nu o atace. Ce situaţie absurdă!

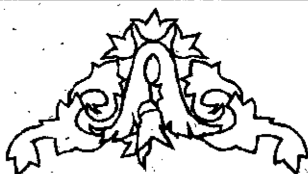
– Numai până la nuntă. După aceea cred că ne va lăsa în pace!

Olivia ezita. Era o măsură de precauție inutilă. Dar dacă asta îl liniștea pe Richard, nu avea decât să o ia.

– Dacă crezi că este necesar, sunt de acord. Dar tu? Nu ești și tu în pericol?

– Nu-ți fie frică pentru mine, draga mea. Știu să mă apăr!

CAPITOLUL 8

Se instalase în grădină un imens cort roşu cu alb, care adăpostea multe mese decorate cu flori, şi un somptuos bufet cu obişnuitul tort al miresei.

Toţi invitaţii se îndreptau spre biserică, veseli, vorbăreţi. Domnişoarele de onoare târau un băieţel din cor, care ar fi preferat să se urce în copaci să culeagă mere.

Eleanor, elegantă, într-o rochie roz, era furioasă pe croitoreasă, căci nu-i plăcea pălăria. Georgina, calmă, se uita straniu la Olivia, care se simţi îngrijorată. Ştia oare ceva viitoarea ei cumnată despre Adam? Nu-l uitase deşi nu-l mai văzuse de la acea seară faimoasă din club. Miercuri seara, când avusese loc repetiţia ceremoniei la biserică, păru că zăreşte o umbră în galeria bisericii, dar nu a putut să o identifice. De atunci, Olivia avea un sentiment de îngrijorare. În sfârşit, în câteva ore, această frică i se va părea ridicolă.

Tatăl ei nu mai era ca să o conducă la altar, aşa că îi ceruse unchiului Gerard, fratele lui Lex, acest lucru. El era foarte emoţionat şi o aştepta.

Olivia se uita în oglindă să vadă dacă era bine aranjată. Data viitoare când se va uita, va fi doamna Richard Simpson. O copleşi o mare tristeţe la acest gând; mii de amintiri o cuprindeau, dureroase, teribile. Cu câtă exaltare pregătise nunta ei cu Adam! Ce diferenţă! Acum era doar resemnată. Ce se întâmplase cu rochia ei de atunci? Servise altei mirese? Era atât de frumoasă...

Olivia nu simţea nici o emoţie purtând-o. Era din tafta, ornată cu dantele, cu mâneci lungi, fusta amplă, care foşnea la orice mişcare. Buchetul era de trandafiri care se asortau cu trandafirii de mătase care menţineau voalul. O rochie de vis pentru o mireasă ideală. Deodată, înmărmuri. Femeia care se mărita cu Richard şi pe care o vedea în oglindă nu era ea, era o străină. Adevărata Olivia îl iubea pe Adam, nu pe Richard. Ce voia oare să facă? Niciodată nu va putea...

– Olivia, grăbeşte-te! strigă unchiul Gerard. Să nu se îngrijoreze Richard!

Olivia simţi că se prăbuşeşte şi se sprijini de uşă. Ce i se întâmpla? Niciodată nu va putea fi aşa de rea, încât să-l lase singur lângă altar pe Richard; el conta pe ea, aşa cum şi ea contase pe el acum şase ani. Tristă, se mai uită o dată în oglindă încercând să-şi recapete curajul de care avea nevoie.

Coborî scara cu buchetul în mână.

– Eşti splendidă! îi spuse unchiul ei. Lex ar fi fost mândru de tine!

Şi dacă nu ar fi fost Adam, tatăl ei ar fi fost cu ea acum, gândi furioasă Olivia. Acest gând îi dădu forţa să meargă înainte. Îl sărută pe unchiul ei.

– Mulţumesc.

– Să mergem!

Olivia îşi luă unchiul de braţ şi ieşiră afară. Îi aştepta un Rolls-Royce închiriat pentru această ocazie, cu un şofer la volan. Unchiul Gerard o ajută să urce în maşină, având grijă să nu o calce pe trenă.

– Ai grijă de voal! spuse el şi închise uşor portiera. Unchiul Gerard ocoli ca să urce pe partea cealaltă. În câteva minute va fi... dar speriată, văzu că maşina porni iute înainte ca unchiul ei să aibă timp să urce.

– Ce se...

Înmărmurită, Olivia văzu ochii şoferului, în oglindă, ochi negri...

– Bună ziua, Angel!

– Opreşte maşina imediat, spuse ea furioasă.

– Îmi pare rău de această dramatică punere în scenă, dar te-am prevenit că nu te voi lăsa să te măriţi cu Richard.

– Ai înnebunit? Lasă-mă să cobor!

Olivia încerca să deschidă uşa maşinii, când Adam încetinise la un viraj, dar era inutil.

– Nu mai încerca, uşa este încuiată, Angel.

Luptând cu panica ce o cuprinsese, Olivia se ghemui în fundul maşinii. Adam înnebunise. Şi ea care nu-l crezuse pe Richard că ar putea fi în pericol. Acum se vedea că avusese dreptate. Să-şi păstreze calmul. Poate că Adam, vrând să se răzbune, nu era într-o stare normală. De la un dezechilibrat te puteai aştepta la orice. Adam îşi scoase cascheta de pe cap. Pe urmă, Olivia îşi aminti că i se păruse curios că şoferul nu s-a dat jos să-i deschidă portiera. Câtă neruşinare!

– Foarte bună idee cu maşina! remarcă ea. Cum ai aranjat cu şoferul? L-ai lovit?

– Lovit? răspunse Adam. Eu sunt un om paşnic, nu pot face asemenea lucruri. Am sunat la centrul de închiriere şi am spus că s-a schimbat ora şi să vină să te ia cu o jumătate de oră mai târziu. M-am dus la un alt centru de unde am închiriat un alt Rolls-Royce. Simplu, nu?

Chiar în momentul acela se întâlniră cu un Rolls-Royce garnisit cu panglici. Olivia se gândi să atragă atenţia şoferului, dar era prea târziu. Furioasă, rămase în fundul maşinii. Adam se uită ironic la ea.

– Regret că a trebuit să recurg la această metodă cam brutală, Angel. Dar cu gorilele care te supravegheau săptămâna aceasta nu am avut cum să mă apropii de tine.

Se uita mereu la ea aşteptând un răspuns, dar ea îl privea furioasă, fără a scoate o vorbă.

– Săracul Ricky! Îmi închipui cum va arăta singur în faţa altarului aşteptându-şi logodnica care în ultimul moment l-a abandonat.

– Te detest, Adam! Eşti un monstru! Noroc să poliţia te va descoperi curând şi dacă o să

mergi din nou la închisoare nu o să te mai plâng!

– Nu mă voi duce la închisoare, Angel! Dar sunt sigur că dacă ne prinde poliția, chiar tu le vei explica neînțelegerea.

– Niciodată!

Maşina se îndepărta de șoseaua principală și ajungea pe drumuri secundare, mici, de țară. Unde o ducea Adam? Olivia încerca să recunoască traseul.

După puțin timp, Adam se opri lângă un boschet care ascundea un camion mare. Coborî, deschise uşile camionului, scoase două scânduri mari, le sprijini de pământ, urcă în mașină și o băgă în camion.

– Gata! Fii liniștită! Aproape am ajuns!

Olivia întoarse capul, iar Adam nu insistă. Coborî din Rolls, închise ușile camionului, lăsând-o în întuneric, în timp ce camionul porni încet.

Olivia era prizonieră. Cine ar fi bănuit că în acest camion se afla o captivă? Exasperată că nu putea face nimic, își scoase voalul. Trebuia să recunoască faptul că planul lui Adam era foarte reușit. Nu era de mirare, după experiența lui criminală, cu ani în urmă. Și ea care îl crezuse nevinovat!

Olivia încercă să recunoască drumul în caz că ar putea să fugă. Dar nu zări nici un reper care să o poată ajuta. Era complet dezorientată. Se gândi la Richard, cum va suporta șocul? Probabil că unchiul Gerard telefonase la biserică să-i anunțe. Cu siguranță alertase poliția și se vor bara drumurile și chiar vor porni elicoptere în căutarea ei. Mașinile vor fi oprite și cercetate. Triumful lui Adam nu va dura, mai mult ca sigur. Toată lumea ghicise cine era autorul răpirii și va fi repede arestat și trimis la închisoare.

Totuși, la acest gând, Olivia simți cum i se strânge inima și furia ei începu să dispară.

Mai curând decât ar fi crezut, camionul se opri. Olivia îl auzi pe Adam care cobora fără a opri motorul și înțelese că deschisese ușile de la garaj. Așteptă, nervoasă, să vadă când va deschide Adam ușile camionului. Poate că atunci va putea fugi. Dar își dădu seama că Adam închisese repede ușile garajului. Garajul era mare. Puteau să încapă patru mașini, dar nu era în el decât mașina lui Adam. Un bec lumina garajul și o scară ducea probabil în casă.

– Vino, spuse Adam!

– Nu fi brutal!

– Foarte bine! Atunci, dacă majestatea sa binevoiește să mă urmeze...

Nu era însă un lucru ușor. Rochia ei de mireasă îi îngreuna mișcările. În plus, ușa camionului era insuficient deschisă și nu avea loc să iasă din mașină. Cu greu, reuși să o facă și, când să sară jos, rochia i se agăță și se rupse.

– Gata! Nu mai e bună de nimic!

Mai trase de rochie ca să poată păși în voie, rupând-o și mai mult și se duse spre scară.

Sus, dădu peste o încăpere cu mobile puține care ocupa tot etajul. Într-un colț se găsea o bucătărie mică, cu un spălător și o plită de făcut mâncare, în partea cealaltă un salon cu un pat mare și două fotolii în fața unui televizor.

Olivia se uită cu spaimă la pat.

– Trebuie să te leg, Angel. Sunt obligat să plec și nu vreau să fugi.

Adam se uită la ea autoritar; îi fu frică să protesteze. Cine știe cum ar reacționa? Mai bine să nu discute. Îi întinse mâinile. Îi legă pumnii și gleznele cu o batistă de mătase și o legă la gură. Apoi o culcă în pat.

Olivia se uita la el înfricoşată. Ce îi va face? Corpul ei însă, îl dorea. Adam se uita la ea cu dragoste; nu o va viola? Începu să plângă. Da, îl iubea, dar nu voia să se petreacă astfel lucrurile. Adam îi ghici gândurile.

– Nu plânge, Angel! Ştii bine că niciodată nu-ţi voi face nici un rău! Dar acum nu am încotro!

Ochii lui, vocea lui caldă, o liniştiră pe Olivia. Prea luptase mult împotriva dragostei ei pentru el. Acum nu mai avea curajul să o facă. Avea o speranţă. Poate că Adam o furase din dragoste, nu din răzbunare. Dacă îi va spune că o iubeşte, ea îl va urma la capătul lumii, chiar dacă era un criminal. Avea nevoie de el ca să trăiască aşa cum pământul are nevoie de soare.

– Nu te-am lăsat să te măriţi cu Richard, pentru că viaţa ta ar fi fost în pericol! Ştiu că nu mă crezi, dar curând îţi voi dovedi că am dreptate. Mă întorc peste o oră, două. Până atunci stai liniştită! Totul va fi bine!

O sărută pe frunte, aprinse televizorul şi ieşi închizând uşa cu cheia.

Olivia ascultă cum se îndepărta zgomotul motorului şi se gândi la toate cele spuse de

Adam. Era serios când îl acuza pe Richard că vrea să o omoare? Avea o expresie gravă când vorbise astfel. Dacă Adam avea dreptate, atunci Richard era cel care furase şi aranjase să fie bănuit Adam. De ce să pună mâna pe Societate? Ce mobil avea? Gelozia? Fiindcă Lex îl prefera pe Adam? În tot cazul, Adam avea dreptate. Societatea îl obseda pe Richard. Nu voia decât succese pentru LTS.

S-a lăsat deci înşelată de Richard. Dar ce monstru putea fi ca să se poarte aşa cum a făcut-o cu ea în ultimii şase ani, căutând să o convingă că Adam e vinovat!

Olivia era hotărâtă să lămurească situaţia. Se concentră, punându-şi în gând toate ipotezele.

Odată Adam îndepărtat, Richard îi putea lua locul şi în întreprindere şi pe lângă femeia iubită. Ştiind că Olivia nu-l va putea iubi ca pe Adam, Richard jucase rolul unui prieten fidel şi răbdător, pe care ea putea conta în momentele ei de disperare.

Încetul cu încetul, îi veniră în minte detalii, care o ajutară să reconstituie situaţia. De exemplu, la înmormântarea lui Lex, lui Richard îi scăpase termenul de „răzbunare“.

Numai el putea şti că Adam a avut motive să se răzbune.

Rămânea de văzut cum a putut Richard să-şi ducă la îndeplinire planul. Toată acuzarea consta în urmele roţilor de la maşină. Adam spusese că maşina lui fusese închisă cu cheia în garaj, pe când un martor spunea că o văzuse în acelaşi moment la 30 kilometri distanţă şi spusese şi ce număr de înmatriculare avea; cum totul corespundea, poliţia a tras concluzia că Adam era vinovat. Sigur, putea fi vorba de o maşină identică şi un număr fals, dar cauciucurile? Acum înţelese. Dacă Richard a folosit un număr fals, a putut schimba şi roţile. Totul era acum foarte simplu. Totuşi, nu voia să ajungă prea repede la o concluzie. Situaţia era alta, dar era vorba numai de ipoteze. Avea totuşi o speranţă!

O deranjau legăturile de la mâini şi de la picioare. Încercă să se dezlege, dar fără rezultat. Trebuia să-l aştepte pe Adam. Ca să treacă timpul, se uită la televizor. Era o comedie veche, americană, cu Cary Grant şi Katherine Hepburn, foarte reuşită şi care o amuză. La mijlocul filmului, Olivia zâmbi,

gândindu-se la situaţia ei. Legată ca un pachet, se uita la televizor, când ar fi trebuit să se mărite şi poliţia o căuta peste tot. Dar unde era Adam? De ce nu se întorsese? Şi a cui era casa unde se afla? Cum putea fi sigur că nu vor fi descoperiţi? Deodată fu îngrijorată. Dacă îl arestau pe Adam? Dar după film, la televiziune urmară ştirile şi nu se pomenise nimic, deci Adam era liber. În schimb îl văzu pe Richard între doi inspectori de poliţie şi o fotografie veche de a ei.

Olivia se uită la Richard. Părea neliniştit. Dar de ce oare? Fiindcă ea putea fi în pericol sau pentru că putea să i se descopere răutatea?

Era aproape noapte când auzi motorul, paşi pe scară şi Adam intră.

– Am stat cam mult. Mă ierţi?

Olivia se uita la el încă neîncrezătoare.

– În toate revistele se vorbeşte numai despre tine. Mireasa răpită. Richard a fost perfect. Dar nu mă miră că ştie să-şi joace diferitele roluri foarte bine.

Adam se aşeză pe pat lângă ea.

– Nu te învinuiesc că te-ai lăsat dusă de el, îi spuse el cu blândeţe. Erai atât de tânără

și de naivă! A păcălit pe toată lumea mult timp. Chiar și pe mine! Dacă ai ști ce rău mi-a părut că te-am lăsat când am plecat în Australia! Trebuia să fi venit să te conving că nu eram vinovat și să te iau cu mine.

Olivia, dezorientată, se uita la el, dorind din tot sufletul să-l creadă. Dar era încordată.

Încet, Adam îi desfăcu toate legăturile. Olivia se uita la el cu îndoială.

– De ce ești sigur că Richard ți-a făcut tot răul? Erați doar prieteni, nu?

– Așa credeam și eu. Îl consideram ca pe un frate.

– Ce s-a întâmplat la Facultate? V-ați certat?

– Da, făcusem o lucrare împreună, concepută de mine singur. Îl țineam la curent pe Richard, îi arătam calculele mele... Când am văzut că el mi le copiase pe toate, nu mi-a venit să cred. El însă a negat totul și a pretins că ideea originală a fost a lui și că eu trișasem.

Vocea lui Adam avea un accent de sinceritate, așa că Olivia nu mai discută. Pe moment îl crezu.

– De ce te-ai întors?

– Pentru înmormântarea lui Lex. Voiam să vă cedez vouă partea mea. Nu voiam să stau mai mult de două săptămâni. Voiam să mă despart de trecut, de LTS.

– De ce ți-ai schimbat planul?

– La înmormântarea lui Lex am auzit niște lucruri neplăcute despre felul cum conduce Richard Societatea: cumpărări masive de întreprinderi falimentare într-un mod dubios; și pe urmă se purta rău chiar și cu prietenii lui vechi, ca Mike Santer, de exemplu. Nu mai puteam pleca. Trebuia să-l opresc!

– De ce să-ți dai atâta osteneală?

– Cu cât aflam mai multe despre Richard, cu atât descopeream lipsa lui de scrupule. Și atunci am făcut legătura cu trecutul. Știam că se făcuse un complot împotriva mea. Dar nu știam cine era inițiatorul. Niciodată nu l-aș fi bănuit pe Richard! Nu-mi puteam închipui că mă urăște atât de mult!

Când Adam se uită la ea, Olivia citi în ochii lui tandrețe și tristețe.

– Ne-a înșelat pe amândoi, Angel! Ne-a furat șase ani de fericire!

Olivia lăsă ochii în jos şi se gândi să mai ceară o explicaţie.

– Ai spus că îmi aduci dovezi.

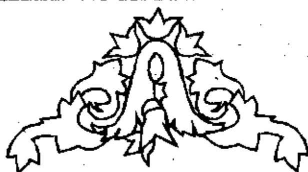
– Da, am câteva documente compromiţătoare. Dar dacă nu ai încredere în mine, cum putem fi siguri unul de altul? Lasă-te condusă de instinctul tău, Angel!

Îi apucă obrajii între mâini cu o violenţă disperată.

– Ai încredere în mine, Angel! Arată-mi că mă iubeşti!

– Dacă aşa vrei, spuse ea cu o voce plină de dragoste.

CAPITOLUL 9

Ca răspuns, Adam o sărută lung pe obraz. Olivia suspină fericită. Era bine... bine...

Îi întinse buzele. Ea ar fi vrut să-l strângă în braţe, dar mâinile ei mai erau legate la spate şi nu voia să-i ceară lui Adam s-o dezlege. Ca o dovadă de încredere i se abandonă complet.

Adam se uită maliţios la rochia ei.

– Trebuie să mă ocup de ea.

– Atunci, ai nevoie de răbdare. Are cel puţin o sută de nasturi.

– Şi crezi că o să mă descurajez?

Abil, Adam descheie toţi nasturii mici de sidef care închideau rochia. Olivia îşi aminti de ziua în care Adam îi scosese partea de sus a costumului de baie ca să-i dezvelească sânii. Vor merge până la capăt împreună, cel puţin după ce ultimul mister se va dezvălui.

– Ce este între tine şi Joanna Marston? îl întrebă Olivia.

– Am invitat-o într-o seară la masă, atâta tot! răspunse Adam râzând şi uitându-se la faţa suspicioasă a Oliviei.

– Şi Georgina? S-a petrecut ceva între voi, nu? Nu nega!

– O, atât de demult! Aveam optsprezece ani şi ea douăzeci. Vezi bine...

– După ce s-a măritat nu ai mai avut nici o legătură cu ea?

– Sigur că nu! Crezi că aş fi în stare de aşa ceva?

Olivia lăsă capul în jos, ruşinată.

– Nu, dar Richard pretindea că...

– Ţi-a povestit că aveam o legătură cu Georgina?

De fapt a sugerat că din cauza ei v-aţi certat la facultate.

– Ţi-am explicat ce a fost acolo. Nu era vorba de Georgina!

– Nu-mi reproşa că sunt geloasă pe ea! Nu a ascuns niciodată că o atrăgeai.

– Săraca Georgina! A fost atât de răsfăţată în copilărie, încât a crezut că dacă doreşte un lucru îl şi poate obţine. Când am ieşit împreună a crezut că mă voi însura cu ea, dar nici nu m-am gândit la aşa ceva. Ca să

mă facă gelos, s-a măritat cu altcineva și bineînțeles mariajul ei nu a mers.

– De ce ai venit la înmormântare cu ea?

– Ne-am întâlnit la ieșirea din biserică. Cum nu știam dacă voi fi bine primit și ea îmi propunea să mergem împreună, am acceptat. Dacă mi-aș fi închipuit că pe urmă mă va urmări iarăși, m-aș fi abținut, aș fi evitat-o.

– De ce m-ai lăsat să înțeleg că nu-ți este indiferentă?

– Toate mijloacele sunt bune să trezești gelozia!

– Aproape că ai reușit, spuse Olivia și se uită lung la el.

– O, Angel, când te uiți așa la mine aș vrea să te mănânc toată!

Se repezi să o sărute și Olivia i se oferi cu tandrețe. Corpul ei se deștepta la o viață nouă, plină de voluptate.

Ușor, cu încântare, degetele lui Adam îi trăgeau în jos corsajul.

– Angel, nu mă întrebi care este al doilea motiv pentru care am rămas?

– Nu numai pentru Societate?! Pentru ce atunci?

– Credeam că te-am uitat, Angel, spuse el emoţionat. Citisem anunţul logodnei tale în Times, dar când te-am revăzut la înmormântarea lui Lex, am ştiut că te-am dorit ca înainte. Cu toată lipsa ta de încredere faţă de mine, erai atât de frumoasă, atât de plină de viaţă, încât mi-am dat seama că nu mă pot abţine să te iubesc. Richard nu conta. În tot cazul nu-l iubeai! Se vedea din felul în care te purtai cu el. Nu conta pentru tine. Eşti prea pasionată ca să te mulţumeşti cu o prietenie.

Ca să-i demonstreze ce îi spusese, îi luă în mână sânul. Îi scoase rochia încet, continuând să o mângâie şi Olivia gemu de plăcere.

– Când aveai şaptesprezece ani m-am îndrăgostit nebuneşte de tine fără să-mi dau seama. Din copil, deveniseşi o fată tulburătoare, frumoasă. Am fost şocat de violenţa sentimentelor mele, socotind că eşti prea tânără şi am vrut să plec mai departe. Dar nu am reuşit. Atunci mi-am adus aminte de mama, care se măritase şi ea foarte tânără şi care a fost atât de fericită cu tata. Deci puteam încerca şi noi.

Vocea lui păru tristă şi Olivia ghici de ce. Li se furaseră şase ani de fericire şi Adam

făcuse puşcărie, fiind nevinovat. Îi curse o lacrimă.

– Nu plânge, Angel! Acum nu vom mai fi trişti, nu o să mai avem parte decât de fericire, dragoste şi bucurii. Ca să o facă să uite de toţi aceşti ani de suferinţă, o strânse tare în braţe. Fiecare gest al lui Adam deştepta în ea senzaţii noi, se simţea cuprinsă de o mare voluptate. Ar fi vrut ca toate aceste mângâieri să nu se mai oprească, să simtă acest extaz fierbinte. Nici nu îşi dădu seama că Adam o dezbrăcase complet. Îi dezvăluia plăceri noi, dorinţe fierbinţi.

– Dintotdeauna ne-a fost scris să fim împreună! Destinul tău te-a făcut să mă aştepţi pe mine chiar atunci când încercam să te uit. Acum vom putea profita de tot ce ni se promisese. Deodată, Adam îşi dădu seama că mâinile ei erau încă legate. I le dezlegă repede şi începu şi ea să-l mângâie peste tot. După ce deveni a lui, rămaseră nemişcaţi ca să savureze momentul fericirii. Dragostea lor învinsese. Reluară din nou mişcările voluptuoase impuse de pasiunea lor. Ajungeau pe culmile plăcerii, acum îşi aparţineau unul altuia, nedespărţiţi. Fericiţi,

dar obosiți, rămaseră strâns îmbrățișați ca să-și reia suflul și adormiră îmbătați de dragoste.

*

* *

Deșteptându-se, Olivia simți un miros de cafea. Fericită, își reaminti plăcerile nopții nebune pe care o petrecuseră împreună. Au pierdut șase ani, dar au făcut tot posibilul să-i recâștige. Își aminti că în mijlocul nopții, Adam venise cu o sticlă de șampanie și niște mâncăruri chinezești pe care le-au devorat râzând.

Olivia văzu într-un colț un maldăr de stofe. A avut o noapte a nunții fără binecuvântarea bisericii, dar cu omul pe care-l iubea și care trebuia să fie al ei.

Îl zări pe Adam în bucătărie. Da, era al ei. Se repezi în brațele lui să-l sărute. Adam o sărută și el, ținând-o strâns la piept.

– Hm, îmi place cum începe ziua, doamnă Taylor.

– Cu ce o să mă îmbrac? Nu pot să-mi mai pun rochia de mireasă.

Adam se uită lung la ea.

– Poți să rămâi așa, eu nu protestez!

Totuşi trebuia să facă nişte demersuri urgente.

– Dar nu ar trebui să anunţăm poliţia să nu mă mai caute? Şi pe urmă, ce facem cu Richard?

– O, ne va găsi curând. I-am pregătit nişte urme care îl vor aduce aici. Dar din nefericire trebuie să te îmbraci şi să plecăm din cuibul nostru de dragoste. Ţi-am adus nişte haine.

Adam îi arătă o valiză într-un colţ. Olivia o desfăcu şi găsi acolo nişte blugi şi o bluză la fel ca cele pe care le purta cu şase ani în urmă. De atunci, se îmbrăca mai rafinat. Se uită la Adam râzând:

– Poate nu realizezi că nu mai am şaptesprezece ani.

– Pentru mine tot aşa ai rămas, îi spuse el strângând-o în braţe. Toată viaţa îmi voi aminti cum erai atunci. O fată veselă, la marginea râului. Chiar atunci când o să fim bătrâni, cu mulţi nepoţi în jur, voi păstra în minte această imagine.

*

* *

Olivia fu înmărmurită când îşi dădu seama unde se afla. Era la Adam, în casa părinţilor

lui, pe care o vânduse când plecase în Australia. Din cărămidă roșie, casa era îmbrăcată în iederă, înconjurată de un parc imens. Fusese concepută de un arhitect cu idei originale care îi dăduse un aspect dezordonat, cu un farmec irezistibil. Oliviei îi plăcuse întotdeauna foarte mult.

– Nu ți-a fost frică că o să te găsească aici?

– Nimeni nu știe că am răscumpărat casa. Nu a fost niciodată pusă în vânzare. Am luat contact direct cu proprietarul și a acceptat imediat să mi-o vândă.

– Nimic nu e schimbat! exclamă Olivia.

– Poate ar trebui să te iau în brațe să intri în casă, cu toate că nu suntem căsătoriți oficial. Dar nu are importanță.

– O, Adam!

Foarte mișcată, tânăra femeie se agăță de gâtul lui. Adam o luă în brațe și intrară în hol. Atmosfera era aceeași, ca pe vremuri. Casa era plină de soare; se simțea mirosul de ceară.

– Bine ai venit, doamnă Taylor, în casa dumitale!

– Mă duci să o vizitez?

– Bineînțeles, dar nu sunt încă complet instalat. Au mai rămas unele mobile de la

părinţii mei. Dar cele mai multe camere sunt încă goale. Contam pe tine să mă ajuţi să le mobilez.

Amintirile o năpădiră când se plimbară prin casă, ţinându-se de mână. Olivia simţea încă parfumul întrebuinţat de mama lui Adam. Salonul rămăsese la fel. Cu ferestre mari, care dădeau spre o terasă. Cu şase ani în urmă, Olivia se văzuse instalată în această casă, deja ca o tânără căsătorită. Era cuprinsă de o bucurie nespusă.

Vizita se sfârşi cu o încăpere transformată de Adam în birou. Un număr impresionant de computere o ocupau aproape în întregime.

– Vinzi computere?

– Nu chiar. Dar vezi, aici e munca mea din aceşti ultimi cinci ani. O luă pe Olivia pe genunchi şi aprinse computerele.

– Vezi ce companie am acum. Aveam cu ce mă ocupa în Australia, Angel. Nu îmi pierdeam timpul. Nu am utilizat nici un dividend de la LTS.

Citind tot ce afişau computerele, Olivia îşi dădu seama că Adam crease un adevărat imperiu, nu era o societate ca cea de aici. Deci teoria lui Richard, că Adam dorea

societatea lor, cădea. El nu avea nevoie de întreprinderea lor.

– Ai făcut toate acestea cu moştenirea ta?

– Da, după moartea părinţilor mei, am cumpărat câteva societăţi în Australia şi când am ieşit din închisoare mi s-a părut normal să plec acolo. Voiam să plec cât mai departe de aici. Din punct de vedere financiar era un moment prielnic. Erau posibilităţi imense în Pacific.

Poate că fusese o bună conjunctură, dar trebuia şi o muncă şi o inteligenţă neobişnuită ca să reuşeşti aşa ceva, îşi spuse Olivia.

– Şi ce faci cu dividendele societăţii noastre?

– Le donez unei opere de binefacere care se ocupă de foştii deţinuţi. Dacă li se oferă de lucru, îi poţi recupera.

– E de necrezut! Când va afla Richard, o să fie furios! M-a împiedicat să trimit fonduri în Etiopia împotriva foametei. După el, fiecare trebuie să se descurce singur. Acum te vei instala aici?

– Sigur; o să trebuiască să mai plec din când în când, dar am directori buni acolo. Întotdeauna am vrut să mă întorc în Anglia.

Ultimele evenimente au grăbit întoarcerea mea.

– O să răscumperi LTS-ul?

– Dacă Richard va voi să-şi vândă părţile, o voi face!

– O să refuze! Compania este totul pentru el!

– Este singurul lucru pe care l-a învăţat de la Lex. El nu a fost niciodată în stare să creeze ceva, a vrut numai succesiunea lui.

Adam părea trist, ca şi cum l-ar plânge pe Richard. Îl va ierta oare?

– Ce vei face cu el? Ai suficiente probe pentru a-l preda poliţiei?

– Nu! Şi chiar dacă le-aş avea, nu m-aş folosi de ele. Harry încearcă să afle dacă a fost implicat în furtul operelor de artă, dar nu ştie încă nimic.

Când auzi numele de Harry, Olivia se crispă.

– Omul ăsta mă înfricoşează! De ce sunteţi aşa de apropiaţi?

– Nu-l judeca după aparenţe! Harry nu este un criminal, ci un om de afaceri cinstit. Şi-a făcut averea recuperând fierul vechi.

Cum îi plăcea să joace cărţi, a făcut acest club. Dar nu este obiectivul lui principal.

– Atunci, de ce a fost închis?

– A fost acuzat de fraudă fiscală, dar vinovatul a fost unul din contabilii lui. El nu ştia să citească, nu fusese la nici o şcoală. În închisoare l-am învăţat să citească. Atunci a putut să-şi controleze registrele şi să arate că este nevinovat. A făcut apel şi tribunalul l-a achitat. De atunci am rămas prieteni.

– De ce nu mi-ai spus toate astea când m-ai dus la el?

– Nu m-ai fi crezut, dar sper ca asta să-ţi servească drept lecţie.

– Îmi pare rău că l-am dispreţuit.

Adam o sărută.

– Ce scenă mişcătoare! auziră o voce sarcastică.

– Richard! strigă Olivia.

– Te întrebi de ce sunt aici? spuse Richard uitându-se cu ură la ei. Ei bine, am venit să termin ce am început acum şase ani, dar îmi uşuraţi treaba fiindcă sunteţi împreună. Nu credeam să fie posibil!

Richard scoase repede un revolver. Olivia, speriată, se uită la Adam. El părea foarte

calm. Mâna lui pe brațul Oliviei părea însă crispată.

– Nu ai nici un interes să ne omori! Sunt gata să-ți cumpăr părțile de la LTS. Vei putea să pleci unde vrei, bogat și liber. Dacă ne omori, riști pușcăria pe viață și te asigur că nu e plăcut să stai la închisoare!

Richard surâse feroce.

– Nu mi-e frică, Adam! Poliția e gata să mă creadă. Am făcut un scenariu care să explice drama ce va avea loc aici. O să spun că descoperind unde te-ai ascuns, am venit să-mi salvez logodnica pe care ai răpit-o; am uitat să anunț poliția în graba mea de a veni să o eliberez. Dar când am sosit, Olivia era violată și împușcată. Ai apărut amenințător, cu revolverul, dar m-am luptat cu tine ca să te dezarmez și arma s-a descărcat și te-a omorât. Vezi, în felul acesta nu voi merge la închisoare.

Olivia era terorizată. Trebuia să caute să câștige timp. Cu efort, încercă ceva.

– Este prea târziu, Richard!

– Da?! De ce?

– Pentru că știm cum ai făcut ca să-l învinuiești pe Adam. Ai folosit o mașină identică cu a lui, schimbând cauciucurile.

Un moment, Richard ezită. Adam se uită la ea mulțumit.

– Este adevărat, Richard. Am angajat detectivi care au descoperit garajul de unde ai închiriat mașina.

Richard își reveni puțin.

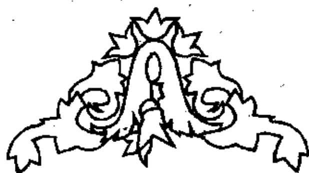
– Minți! Nici o societate nu mai păstrează registre vechi, de peste șase ani!

– Pariezi? Riști, dacă neglijezi o astfel de posibilitate. Între închisoare și o viață liberă nu aș ezita.

Richard nu mai știa ce să spună; încercă să protesteze, dar în cele din urmă cedă.

– Să revenim la propunerea mea. Îți cumpăr acțiunile. Bineînțeles, dacă mai târziu ni se va întâmpla vreun accident, notarul meu va trimite dosarul la poliție și atunci, cu toată imaginația ta, nu te vei mai descurca!

Richard cedă.

EPILOG

Olivia, aşezată în fotoliul directorial, în faţa portretului lui Lex, se gândea că începuse să aibă obiceiuri proaste. Adam plecase la câteva zile după căsătorie, în Australia, să-şi aranjeze transferul unor afaceri. O lăsase pe ea să conducă LTS-ul. La întoarcerea lui, trebuia să-i cedeze locul.

Suspină. Era fericită să-l revadă pe Adam, dar toate aceste responsabilităţi îi vor lipsi, chiar dacă ocupase funcţia de director numai trei săptămâni. Se uită gânditoare la verigheta de aur care lucea lângă inelul pe care Adam i-l oferise cu şase ani în urmă. Ceremonia, o recepţie intimă, o scurtă lună de miere, toate trecuseră atât de repede... Surâse când îşi aminti că croitoreasa îi păstrase rochia de mireasă de acum şase ani. Un miracol, ca şi fericirea ce o cuprinsese în ultima lună.

Olivia se uită încă o dată la portretul lui Lex şi se întrebă cum ar fi reacţionat el la

aceste evenimente. Mai mult ca sigur că, după prostul lui obicei, ar fi spus că niciodată nu l-a crezut vinovat pe Adam. Lex avea tendința să creadă că el știa totul. În tot cazul, marea lui dorință devenise realitate. Adam conducea Societatea.

Ușa se deschise brusc. De obicei, secretara bătea la ușă. Secretara poate, dar nu Adam. Cu un țipăt de bucurie, fugi spre soțul ei.

– O, Adam, te...

Cu un surâs își opri declarația de dragoste pe care voia să i-o facă; el o luă în brațe și se așeză în fotoliul directorial cu ea pe genunchi. Ghemuită lângă Adam, Olivia era nespus de fericită.

– O să mă faci să mor de un atac de inimă, într-o zi! Nu te așteptam decât mâine!

– Am reușit să mă întorc cu o zi mai devreme. Am condus ca un nebun de la aeroport. Noroc să nu au fost radaruri pe șosele, să mă urmărească poliția. Nu cred că ar fi acceptat explicația că tinerii căsătoriți nu suportă să fie despărțiți.

– Sper că nu te vei mai duce prea curând în Australia!

– Trebuie să merg din când în când, dar vei veni cu mine. Nu am făcut decât să mă gândesc la tot ce ne-ar fi putut despărți, la accidentele pe care le-ai putea avea, la dezastrul care ne putea atinge cu Richard... fără tine...

– Şi tu ți-ai păstrat calmul. Săracul Richard, când mă gândesc că toată viața a fost gelos și nemulțumit! Îl deplâng!

– În tot cazul, nu mai avem de ce să ne temem! Datorită lui Harry, care a descoperit toate ilegalitățile făcute de el, am atâtea probe ale escrocheriei lui, că-i pot trimite toți inspectorii financiari, dacă vreodată nu se va ține de cuvânt. Nu o să mai îndrăznească să facă nimic, fără voia mea!

– Slavă Domnului!

– Cum te-ai descurcat în lipsa mea? Ai avut probleme?

– Multe, dar nimic serios!

De fapt, plecarea precipitată a lui Richard, perturbase întreaga companie; Olivia avusese de întâmpinat multe dificultăți, dar se descurcase. Probabil că semăna mai mult decât ar fi crezut, cu tatăl ei.

– Acum îmi vei prelua locul, nu-i aşa?

– O, nu! Voi angaja un director pentru fiecare din companiile mele, iar eu voi lucra liniştit la mine acasă!

Olivia nu şi-l putu închipui pe Adam fără vreo activitate, dar să angajeze un străin care să conducă compania, nu i-ar fi convenit.

– La ce director te-ai gândit?

– Nu am avut mult de căutat! Cred că vorbesc acum cu singurul director care ar putea fi un candidat serios.

Candidatul în cauză era tulburat, căci mâna viitorului său patron îi mângâia sânii.

– Adevărat? Te-ai gândit la mine?

– Desigur, tu eşti singura calificată. Cunoşti tot ce se petrece aici, clienţii au încredere în tine şi chiar şi muncitorii...

Între timp, Adam îi descheia bluza.

– Ei bine, dar înainte de a accepta, trebuie să discutăm clauzele contractului, spuse surâzând maliţios Olivia.

– Un contract?

– Da. Trebuie să includem o clauză privind concediile de maternitate.

O imensă bucurie se citi pe faţa lui Adam.

– În cât timp aveți nevoie de un concediu de maternitate, doamnă Taylor?

– Cred că destul de curând, domnule Taylor...

SFÂRȘIT

Olivia era tulburată. Adam Taylor, fostul ei logodnic, condamnat odinioară pentru furt, se întorsese din Australia de vreo trei zile. Ea era logodită acum cu Richard, cu care urma să se căsătorească în scurtă vreme. Ce căuta Adam în Anglia, după șase ani de absență și după ce totul se terminase între ei ?

Olivia se pierduse de tot, nimic nu mai conta. Se lăsă mângâiată. Ca în vis, simți cum îi descheie bluza la piept, cum îi atinge sânii și pasiunea îi cuprinse pe amândoi. Adam arăta cât de mult o dorea, dar totuși părea să se controleze.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-60-4

Lei 1800 + 36 T.L. = 1836

